

44. Vuosikerta

Sössö

0|13

Aalto-yliopiston Sähköinsinöörikilta ry

1 | 2013
44. vuosikerta

Julkaisija:

Aalto-yliopiston
Sähköinsinööriilta ry

Verkossa: <http://sik.ayy.fi/>
Postiosoite: PL 13000,
00076 AALTO

Päätoimittaja:

Katharina Jokinen
katharina.jokinen@aalto.fi

Toimittajat:

Mikael Kauppinen
Nicholas Kukka
Ella Leppänen
Aliisa Pietilä
Johanna Vesterinen
Anna Mannila
Katariina Keränen

Vierailevat:

Annamaija Hutri, Samu
Ahvenainen, Sallamaria
Iltanen, Venla Pouru, Jorma
Koo, Paula Räisänen

Kansi:

Jutta Kalli

Etusisäkannen kuvat:

Miika Ruissalo

Taitto:

Jutta Kalli
Jimi Juola

Painopaikka:

Unigrafia Oy, Espoo

Painos:

250

Palaute ja verkkolehti:

sik-sosso@list.ayy.fi
<http://sik.ayy.fi/sosso/>
<http://www.sosso.fi/>

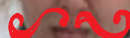
Tilaus:

<http://sik.ayy.fi/tilaa-sosso/>

ISSN-L 0785-1707
ISSN 0785-1707 (Painettu)
ISSN 1798-1727 (Verkkolehti)

Hyvät neidot ja lempeät miehet,

Pääkirjoituksen
punakynääminen
osoittautui liian työlääksi,
joten piirsimme viikset

on mitä suurin iloni ja kunniani toivot-
taa sinut tälle yhteiselle taipaleelle toi-
mitukseni ja itseni kanssa. Olemme var-
sin sekalainen ja sekopäinen ryhmä
outopalloja, ja voit tutustua journalistei-
hin ja muihin helppereihin tarkemmin
sivulla 8. Outopalloudesta huolimatta
uskon silti, että pitkässä juoksussa täs-
tä voi kehkeytyä jotain todella hienoa,
odottakaa vain ja nähkää! Toimittajien
kenttäpäivän satoon voit tutustua si-
vulla 18, josta myös ilmenee miten eri-
koisen tajun huumorista tämä poppoo
omaa. Jos juomat ja pelit eivät kuiten-
kaan ole kuppisi teetä, voit kurkistaa si-
vulta 14, miten kävi, kun toimittaja oli
siellä ja/tai neliö. Kaiken kaikkiaan alku-
vuoden sisällä on tapahtunut jos jon-
kinmoista, minkä toimesta uskon leh-
temme sisällön tarjoavan kontroversiaa
tänäkin vuonna.

Lopuksi vielä yksi proverbi päätoi-
mittajalta: jos sinä erehdyt maistele-
maan toimituksesi kanssa naista vah-
vempaa, ei ole kannattavaa tehdä
lupauksia koskien pääkirjoituksiasi.
Muutoin loppu tosiaan on historiaa.

Sinun todella,

Katanne

P.S. Ulkona kinostaa edelleen

Sisällys

3 Pääkirjoitus
Hyvät neidot ja lempeät miehet,

5 Puhiksen pulinat
Lomalta kevään hulinoihin

6 Kipparit
Teekkari.

7 Patruunatar
Otaonnea

**8 Post-apokalyptinen
toimitus**

**11 Faktat faktoina,
tai Kie-5.0550**

12 Kuolonsäde
– totta vai tarua

14 Sähköä ja urakointihommia
– Sähköneliö

16 Potentiaalin tasaus 92
Salsaa ja erivärisiä ruusuja

18 Sössö testaa
Juomapelit

21 Sössö raportoi
Sähköpostihuijaus

22 Itsensä tukahduttamisesta

23 Akateeminen MM-kyykä

24 Näin opin irkkaamaan

26 "Tykkään kännissä"

30 Fear & Loathing in Brisbane
Osa 1

32 Qu'est-ce que c'est fuck?

33 Moikkamoi! Heikkamoi!
Kulttuuri

**34 Ajo-ohjeet Otaniemestä
Pallivahaan**

Lomalta kevään hulinoihin

Kirjoitushetkellä ovat meneillään tammikuun viimeiset päivät eli noin kolme viikkoa joululoman loppumisesta, ja edelleen tuntuu, että aamulla haluaisi jatkaa unia, päivällä haluaisi ottaa päiväunet ja iltaisin taas valvotuttaa. Vaikka lomarytmistä eroon pääseminen tuntuukin venyvän, on vuosi silti pyörähtänyt vauhdilla käyntiin! Kilta sai jo viime vuoden puolella tälle vuodelle uudet ja innokkaat toimijat, jotka ovat nyt päässeet täysillä puuhailemaan. Lisäksi kevään kurssit, työt ja harrastukset ovat varmasti monella täyttäneet komeasti kalenterin.

Tänä vuonna Aallossa tapahtuu muutoksia kandiuudistuksen saattelmina: esimerkiksi Kemian tekniikan korkeakoulussa fukseja eivät enää ota vastaan Kemistikilta, Vuorimieskilta ja Puunjalostajakilta, vaan syksyllä uudet opiskelijat päätyvät korkeakoulujärjestö Prosessiteekkareiden hellään huomaan. Sähkötekniikan korkeakoulussa ei ainakaan vielä tapahdu näin suuria muutoksia, mutta muutoksia kuitenkin: hakukohteet tietoliikennetekniikka sekä automaatio- ja systeemitekniikka loppuvat, ja tilalle tulee nämä yhdistävä automaatio- ja informaatioteknologian (AIT) koulutusohjelma. Tämä käytännössä tarkoittaa sitä, että sikkiläisiä fukseja saadaan syksyllä totutua vähemmän, kun AIT-fuksit päätyvät AS:lle.

Ennen syksyä on kuitenkin vielä kevättä ja ”vanhojakin” fukseja jäljellä, joten tsemppiä kaikille kevään ponnisteluihin! Muistakaa varata aikaa myös itsellenne, nauttia valaistuvammista päivistä ja innostua uusista asioista!

Ansku

Hallituksen puheenjohtaja 2013

P.S. Kilta on lehden ilmestyessä juuri juhlinut Helsingissä Valkoisessa salissa 92-vuotista taivaltaan. Paljon onnea, hitaasti mutta varmasti, satasiaan lähes tyvälle killalle!

Kuva: Miika Ruissalo

Teekkari.

Mikä teekkari on?

Teekkari on määritelmällisesti tekniikan ylioppilas, joka on suorittanut vähintään yhden vuoden teknillisiä yliopisto-opintoja.

Tämä määritelmä ei kuitenkaan kuvaa teekkaria tai teekkari-maista toimintaa millään tapaa.

Onkin huomattavasti viisaampaa määrittää teekkaria enemmän hänen tekojensa ja asenteensa näkövinkkelistä.

Kuten osa teistä on jo varmasti huomannutkin, meillä kaikilla on paljon yhteistä.

Teekkareille yhteistä

Ulkonäköä tutkittaessa teekkari on vähän reilu parikymppinen, haalareihin usein pukeutuva ja tupsulakkia kantava henkilö, joka pitää kovaa ääntä.

Tämä koetaan teekkariyhteisön ulkopuolelta usein hiukan ärsyttäväksi ja yhteisön ulkopuolelta katsottaessa se varmasti sitä onkin.

Teekkariutta kuitenkin määrittää vahvasti yhteisöllisyys ja rento tekemisen meininki, jossa harvemmin kiinnostutaan pikkuseikoista ja tärkeintä on hauskanpito.

On oikeasti aivan se ja sama, mille teekkaripaikkakunnalle eksyy. Hauskanpito on se tärkein asia.

Pilke on aina silmäkulmassa, oli sitten kyse jäynäämisestä, talkoohommista, kyykkäämisestä tai risteilemisestä.

Junia on monta

Oletettavasti yhtä monta kuin on teekkareita.

Siinä, missä toinen juhlii illasta toiseen, saattaa toinen viihtyä enemmän opiskellessa.

Ja oikeasti se on ihan OK, koska teekkariyhteisö on niin suuri, että jokainen löytää siitä varmasti paikan itselleen.

Tärkeintä on vain löytää se oma juna, jonka kyytiin nousee ja jonka kyydissä jaksaa istua (tai seisoa, laulaa, keinua, jne).

Anna itsellesi mahdollisuus

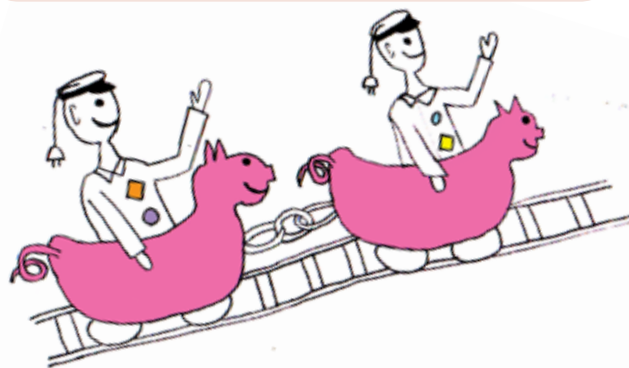
Tärkeintä on olla oma itsensä!

Sinulla, tuleva teekkari, on kaikki avaimet vielä käsissäsi. Ja vaikka et vielä olisikaan aivan varma siitä oikeasta junasta, ei hätää!

Emme me vanhemmatkaan teekkarit fukseina tienneet, mihin junaan olemme menossa.

Kokeile siis edelleen rajojasi ja selvitä mahdollisuuksiasi. Ei koskaan tiedä, mitä tulevaisuus tuo tullessaan.

Ehkä jopa Wapun.

Otaonnea

Olen N. vuoden teekkari, ja taapersin SIK:n fuksiksi vuonna 2007. Sittemmin olen puuhannut killassa kaikenlaista aina Sössöstä lukkarointiin ja vuosijuhlien järjestämiseen. Tänä vuonna pääsen rustailemaan Sössön sivuille kiltapatruunattaren ominaisuudessa. Yhdistystoiminnan sivutoimena olen ennättänyt myös opiskella, ja jäljellä olevien kurssien määrä osoittaa jo vahvasti hupenemisen merkkejä.

Killan ja kiltalaisten lisäksi opiskeluvuosieni ehdottomia huippujuttuja on ollut Teekkarikylässä asuminen. Vaikka olen kotoisin ruuhka-Suomesta ja ratikkaverkon ääreltä, olen suunnattoman onnellinen, että tulini muuttaneeksi Otaniemeen ja siihen piskuiseen soluun, jota minulle tupsufuksina tarjottiin. Nyt opintojen ollessa loppusuoralla edessä on jälleen muutto pois kotoa – on aika antaa tilaa uusille Teekkarikylään tulijoille ja muuttaa Otaniemestä muuhun Suomeen.

Silloin kun minä olin fuksi...

...opiskelemaan tultiin Sähkö- ja tietoliikennetekniikan osastolle

...kurssille ilmoittautuminen toimi ainakin teoriassa WebTopin kautta

...killan tiedonkulkua hoiti tiedotusmestari

Otaniemi on suomalaisittain ainutlaatuisen opiskelijakylä ja -yhteisö. Ja kun sen on saanut kokea asukkaana ja yhteisön jäsenenä, on haikeaa ja vaikeaa jättää se taakseen. Minulle Teekkarikylä on paikka, jossa juhlietaan ja siivotaan porukalla jäljet, jossa lainataan ja palautetaan ja jossa pidetään huolta kaverista ja tavataan uusia illan taittuessa yöksi. Lainaporakone, -frakki tai makuupussi löytyy aina sitä tarvitsevalle. Teekkarikylässä asioilla on tapana järjestyä – myös tarvittaessa lyhyellä varoitusaajalla ja outoihin vuorokaudenaikoihin.

Jotain riemastuttavaa ja tunnelmaltaan tuttua on myös Teekkarikylän syntyhistoriassa: Teekkarikylä nimenomaan tehtiin espoolaiseen takametsään, ja ensimmäiset tiilet tuotiin talkoovoimin Neuvostoliiton suurlähetystön rauniosta opiskelijakylän rakennusaineiksi 1949. Killat ja yhdistykset värvättiin talkoovoimaksi, ja kiltujen kesken syntyi tietysti kilpailua parhaasta talkoosuorituksesta. Joidenkin lähteiden mukaan Puunjalostajakilta ja Fysikkokilta olisivat etenkin kunnostautuneet näissä tiilitalkoissa, mutta uskon myös SIK:n kantaneen aika monta tiiltä. Sama tekemisen meininki elää ja toivottavasti tulee elämän Teekkarikylässä jatkossakin. Jännittävää onkin nähdä, miltä kylämme näyttää vaikkapa viiden vuoden kuluessa, kun länsimetro kuljettaa yhä uusia aaltolaisia Teekkarikylään, joka elää asukaidensa mukana. Onneksi myös me vanhat asukit voimme aina aika ajoin palata hetkeksi takaisin Teekkarikylään.

Nähdään tapahtumissa ja Sössön sivuilla!

Venla

Patruunatar palveluksessanne

Kiltapatruunatar viisaasti vesillä

Post-apokalyptinen toimitus

Maailmanloppu oli ja meni, eikä maailma ole koskaan ennallaan. Sössö kuitenkin ilmestyy, kuten ennenkin, joten on tullut aika kurkistaa, miltä toimitus näyttää post-apokalyptisissä maailmanlopun meiningeissä, ja kuinka toimituksen eläviltä kuolleilta voi parhaiten suojautua.

Kata päätoimittaja

Ennen maailmanloppua päätön toimittaja ehti taistella niin monien pienten kiukkuisten nisäkkäiden hyökkäyksiä, lukemattomia hammaslääkäreiden kidutusvälineitä ja huonotapaisia mäkihyppyjoukkueita vastaan, ettei sivilisaation täystuho enää tuntunut juuri missään. Tehokkain tapa karkottaa tämä muutoin melko kaikkiruokainen elävä kuollut kannoiltaan on aseistautua muroilla, maksalaatikolla ja pinaattikeitolla.

Jimi toimittaja-taittaja

Elävistä kuolleista Jimi on kyborgein, sillä ennen maailmanloppua hänen asennettiin titaaniruuvi. Lähteistä ei käy ilmi, missä päin ruhjottua ruhoa tämä ruuvi on, ja syyt siihen lukija voi päätellä ihan itse. Ennen Skotlannin täystuhoa Jimi seikkaili sen nummilla tupsulakki päässään. Eläessään Jimi aiheutti vasenkätisenä jäynää jättämällä maitopurkit väärin päin, joten sittemmin joku kostonhimoinen elävä kuollut on kostonut jättämällä molemmat raajat ruhosta irti.

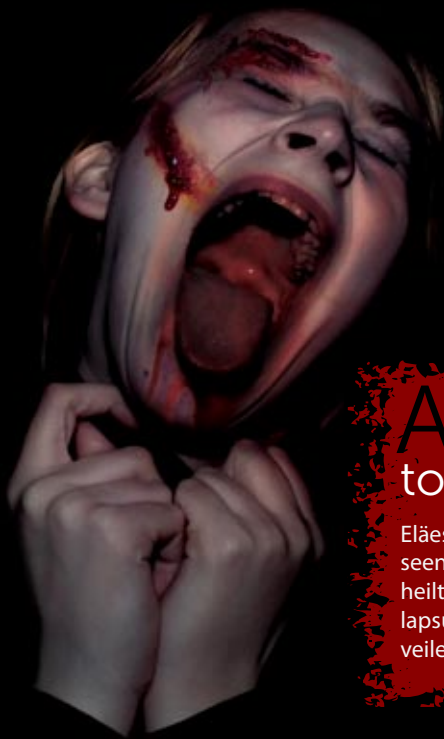

Nicholas toimittaja

Ennen sivilisaation tuhoa tämä myös Kukkana tunnettu miehenalku asus Raisios kaks ja pual vuat. Tämä ihmismieltä mädättävä kohtalo johti Gigi d'Agostinin ja Darkthronen viihdekäyttöön, mikä johti lopunkin aivokudoksen täydelliseen degeneroitumiseen. Tästä kielii myös entisen judokan muuttuminen koodariksi, joten Kukka on post-apokalyptisen toimituksen todennäköisesti vaarattomin jäsen.

Tintti toimittaja

Mikäli maailmanlopun mainingeissa on käynyt niinkin ikävästi kuin taittaja-Jimille, on Tintin kaltainen ystävä kullankallis, sillä hänen funbagiensä välissä saa oluen pysymään pystyssä myös saunassa. Tintti ei pidä oluen mausta, joten juo sitä hyvin nopeasti, ja maku-aistimusten kadottua hän tyhjentää puoli litraa entistäkin vauhdikkaammin! Vaikka tämä puolitoistametrinen pikkuzombie vaikuttaa harmittomalta, yllättää hän saaliinsa kahdenkymmenen korkokenkäparin suomilla lisäsenteillä ja veitsenterävillä stilettikoroniskuilla.

Aliisa toimittaja

Eläessään Aliisa ei koskaan nähnyt Titanic-elokuvaa, mutta tokkopa sen katseleminen aivoja tarvitsekaan. Maalaiszombie-Aliisa saavuttaa uhrinsa traktorilla ja riistää heiltä aivonesteet näppärästi lypsykonetta käyttäen. Ennen maailmanloppua Aliisan lapsuudenhaaveena oli päästä laskuvarjojen testaajaksi, mutta nyttemmin hän haaveilee saavansa palkkaa skumpan juomisesta.

Ella toimittaja

Zombie-Ellan kohdatessaan tietää kaiken toivon olevan menetettyä, sillä harmittoman näköinen Ella juoksee niin nopeasti, että polvetkin aukeavat. Ella kipittää niin lujaa, ettei polven rikkovaa kaatumista edes huomaa, koska jalat liikkuvat niin vinhaa vauhtia. Onneksi Ellan kuitenkin havaitsee jo kauan ennen kuin hänet kohtaa, koska hän juttelee itseksensä ja elottomille asioille, kuten autoille, tomaateille ja suihkuille.

Mikael toimittaja

Miksu kävi ennen Wiesnin katastrofaalista täystuhoa Oktoberfesteillä kahdesti, ja filmi alkoi päätä kuudennen litran kohdalla. Onneksi filmeillä ja keiloilla ei ole enää niin väliä, kun on iäisyys aikaa vaeltaa maan-kamaraa kuolaten ja öristen. Zombeja Mikael kohtasi nuorena ja hyvin epätoivoisena kesätyöttömänä jo ennen maailmanloppua ajaessaan taksia ympäri pääkaupunkiseutua. Silloin nuori Miksu palveli aivokuolleita asiakkaitaan sujuvasti kahdella vieralla kielellä, nykyään lähinnä GRAAARFHGHGGAARAAARRR!

Jutta graafikko-taiteija

Jos kohtaloksi koituu Jutan päivällis-pöytä, ei tarvitse pelätä päätyvänsä salaattipedille, sillä Jutta ei koskaan ikinä, milloinkaan suostu pesemään salaattia. Todennäköisempää on päätyä osaksi jotain hyvin tomaattista, sillä Jutta hukuttaa myös elävänä kuolleen kaiken ravintonsa tomaattiin. Ennen maailmanloppua Jutta ehti suunnittelemaan erälle teini-tyttöjen suosikkiturkulaiselle levykannen, todennäköisesti käyttäen maalaustarvikkeina vain murto-osaa yli kahdestasadasta omistamastaan kynsilakasta.

Annukka kulttuuritoimittaja

Koska Annukka oli viettänyt jo ennen maailmanloppua kolme vuotta Sössön toimituksessa, hän kärsi maailman tuhoutuessa vähiten näkyviä vahinkoja. Ei ollut enää mitään menetettävää! Tämä usean Sössön karaistama kovanaama oli jo kaksivuotiaana henkisesti valmis kohtaamaan tuomionpäivän ratsastajat, ja löytyi autotallista syömästä jäteöljyä.

Sakariina kulttuurivastaava

Sakariina läikytti ennen kaikkea nestemäistä, mutta vain selvinpäin. Onneksi maailmanlopun tuoma rauha on mahdollistanut ikuisen zenimäisen tilan, jossa nesteet eivät läiky. 13-vuotiaana Sakariina luki Raamatun kannesta kanteen, ja erosi kirkosta uskonnontunnilla 18-vuotispäivänsä kunniaksi. Muista Sössön elävistä kuolleista poiketen Sakariinan "AAAARGHGGAAAAARFGH!"-karjahdukset kuulostavat etäisesti oululaisittain äännetyiltä.

Kuolonsäde – totta vai tarua

Teksti ja kuvat: Anna Mannila

Kuten kaikki Piirianalyysi 1 -kurssin käyneet tietävät, Edison oli mulkku jätkä ja Nikola Tesla aikamme suurin nero, joka keksi muun muassa kolmivaihevirran. Jokin aika sitten törmäsin kuitenkin teoriaan, joka väittää Teslan keksineen jotakin verkkovirtaakin tappavampaa: kuolonsäteen.

Ensisijaisen lähteeni, Jesse Ventura – Salaliittoteoria -ohjelman mukaan Yhdysvaltain armeijalla (tai hallituksella tai jollakin valtion instanssilla) on hallussaan Teslan keksinnöille perustuva kuolonsäde, joka pystyy tappamaan yksittäisen ihmisen kymmenien metrien päästä niin, että kuolema näyttää luonnolliselta sydänkohtaukselta tai jonkinlaiselta aivohalvaukselta.

Wikipedian mukaan Teslan suunnittelema kuolonsäde oli partikkelitykki, mutta sellaisen tappavuuden tutkiskelu olisi hieman tylsää, ja truTV:n tuottama salaliitto-ohjelma on varmasti luotettavampi lähde kuin Wikipedia. Luotan siis mielummin Jesse Venturan kuvaukseen kuolonsäteestä: kuin suunnattu mikroaalto (oletettavasti -uuni), hyvin vaikea havaita ja vaikuttaa keskushermostoon.

Koska koin oman asiantuntemukseni olevan riittämätön tällaisen aseensuokottavuuden arviointiin, päätin pyytää apua joltakulta tekniikan tohtorilta. Ihmeellisen yhteensattuman ansiosta Sähkötekniikan korkeakouluun oli juuri saapunut uusi radiotieteen ja -tekniikan professori, Ville Viikari. Yhteensattuma alkoi tuntua melkein päliin sopivalta, kun luin Aalto-yliopiston nettisivuilta, että Viikari tutkii ihmiseen implantoitavia antureita. Marssin siis hänen toimistonsa ja esitin tiukkoja kysymyksiä kuolonsäteestä.

Esitin Ville Viikarille seuraavanlaisen kuvauksen kuolonsäteestä:

Kuolonsäteen pitäisi olla:

1. Näkymätön
2. Kohdennettavissa yhteen ihmiseen
3. Tappava

4. Pysyviä jälkiä (esim. palovammit) jättämätön, niin että kuolinsyyn-tutkija voi sanoa kuoleman johtuneen luonnollisista syistä

Lisäksi Viikari omatoimisesti muisti, että Jesse Ventura paljasti kuolonsäteen olevan pieni, taskuun mahtuva.

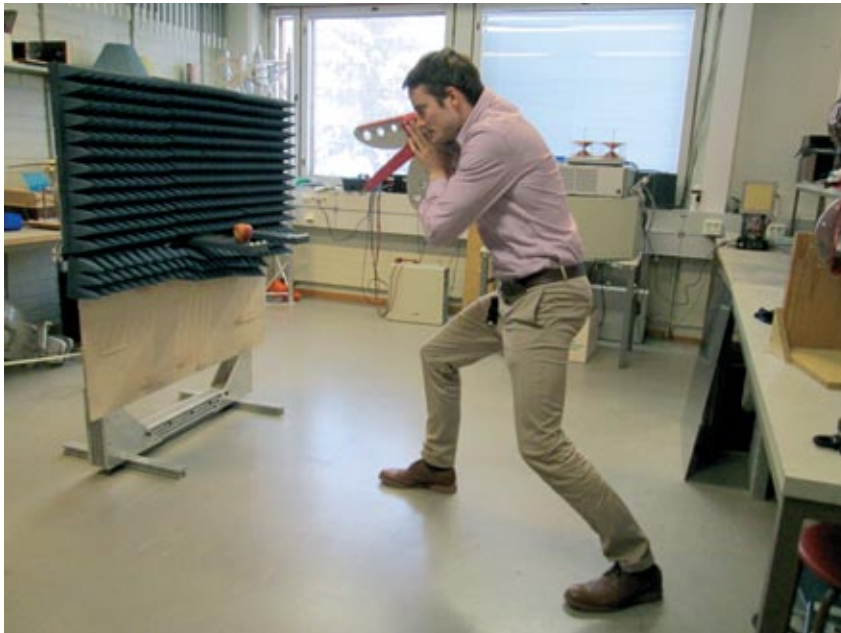
Viikari: "Salaliittoteorioista: senhän mä oon tiennyt jo pitkään, että aikoinaan kun Mika Häkkinen auto hajosi yhtenä, Ferrarilla oli mikroaaltoyttyki, jolla ne rikkoivat sen. Se on ihan tunnettua, että elektroniikan saa rikki."

"Tesla sanoi keksineensä kuolonsäteen, mutta muistiinpanot hävisivät Teslan kuoltua. Teslan mukaan kuolonsäde oli eri asia kuin langaton tehonsiirto."

Mikroaalto kuolonsäteen uskottavuuteen liittyen Viikari kaivoi esille review-artikkelin vuodelta 1980, jossa oli koottu tutkimuksia mikroaaltojen biologisista vaikutuksista.

Viikari: "Yleensä ajatellaan, että mikroaaltoilla on ainoastaan lämmitysvaikutus, mutta esimerkiksi Neuvostoliitossa tutkittiin hyvin paljon mikroaaltojen ei-lämmitysvaikutuksia. Mä löysin tällaisen artikkelin, jossa on havaittu esimerkiksi, että mikroaaltoilla on vaikutusta keskushermostoon. Kaikissa kokeissa tätä ei ole välttämättä pysytty toistamaan, mutta siis on löydetty kuitenkin, että hermotointi muuttuu."

Kiehtovaa: tähän alkaa kuulostaa aivan Jesse Venturan kuolonsäteeltä. Ja mikäpä sen mielenkiintoisempaa kuin Neuvostoliitossa tehdyt ihmiskokeet! Tarina muuttuu vieläkin omituisemmaksi, kun Viikari jatkaa:

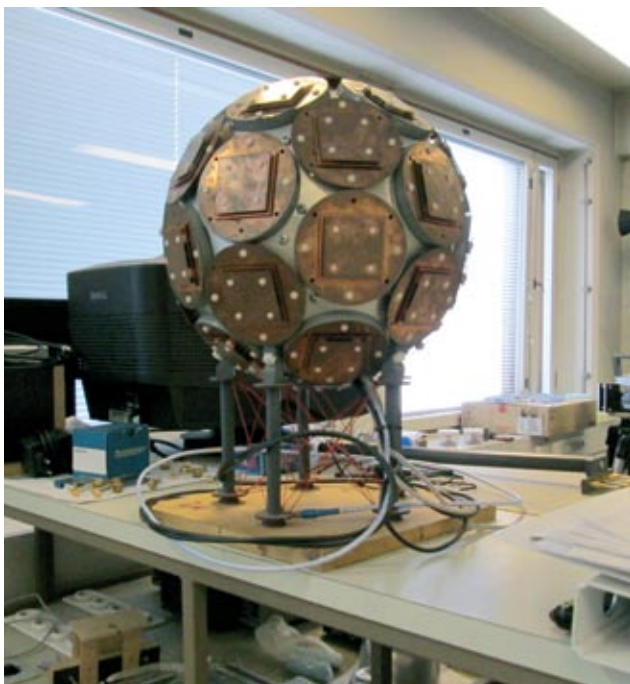
Kuvan laite ei ole kuolonsäde, vaan antenni. Omenaa ei vahingoitettu kuvauksissa

Tätäkin omenaa voisi vahingoittaa mikroaaltosäteilyllä

"On löydetty vaikutuksia, että käytös muuttuu, eli jos on teke-mässä jotakin asiaa, ja pystytään keskeyttämään toistuva käytös mikroaalloilla, ja vielä että keskushermoston toiminta muuttuu myös sikäli, että sietää eri tavalla vaikkapa jotain lääkkeitä tai huumeita. Nää ei oo mitään isoja tehotosoja kuitenkaan."

"Ja sitten vielä näitä kardiovaskulaarisia efektejä on havaittu. Tästä ei tiedä, liittyykö tämä lämpövaikutukseen vai mihin. Tässä sanotaan, että sellaisillakin intensiteeteillä, joilla ei synny läm-pövaikutusta, on havaittu, että työntekijöillä, jotka ovat RF- tai mikroaaltokentissä, on havaittu EKG-käyrissä ja verenpaineessa muutoksia. Mutta ei ole havaittu, että muutokset vaikuttaisivat työkapasiteettiin, ja vaikutukset eivät ole pysyviä."

Kuvan laite ei ole kuolonsäde, vaan laite, jolla mitataan radiolähteyksen suuntaa ja voimakkuutta.

Vielä jännempää oli se, että mikroaaltopulssit voi kuulla poksu-misena korvissa: "Mutta tästä on ajateltu myöhemmin, että se aiheutuisi lämpövaikutuksesta. Jokin lämpölaajenee korvissa."

Viikari päätyy lopulta yllättävään ja järkyttävään johtopäätök-seen: "Kaikesta päätellen on selvää, tai siis ei se selvää ole, mut-ta todennäköistä, että ihmiseen voi vaikuttaa altistamalla mik-roaalloille. Mutta voiko tappaa heti, ilman lämpövaikutusta, sitä en pitäisi varmana."

Ihmisen tappaminen mikroaalloilla ilman näkyviä palovammo-ja siis ei ole ainakaan yksioikoisen helppoa. Kuitenkin Viikari huomauttaa, ettei sitä täysin poissulkisikaan.

"Artikkelissa oli mitattu, kuinka suurelle kentälle eläin pitää al-tistaa, että käytös muuttuu. Jos tästä ekstrapoloi 80-kiloiselle ih-miselle, lähetystehoa pitäisi olla noin mikroaaltouunin kohdis-tettuna neliömetrin alueelle."

Teho on suuri, mutta sille altistuminen on hyvinkin mahdollista, jos esimerkiksi tutkii tai korjaa mikroaaltolaitteistoa. Myös tällai-sen kentän kohdistaminen on aivan tavallista tekniikkaa. Jesse Venturan taskukokoinen kuolonsäde kuitenkin vaikuttaa epä-todennäköiseltä: kohdentamiseen käytettävän laitteiston pitäi-si olla noin ihmisen kokoinen, jos halutaan fokusoida säteily ih-misen kokoiselle alueelle.

AM: "Auttaako folio suojautumaan tältä?"

Viikari: "Varmasti. Ja Kiinasta saa vaatteita, joissa on johtavaa lankaa, niitä myydään etenkin raskaana oleville naisille. Myös sauna on kohtuuhyvä suojautumispaikka, varsinkin jos vuoraa oven foliolla."

Myös sähkölafkan messinkihissien luulisi suojaavan säteilyltä – tämänkö takia niiden ovissa on julisteita, joissa kannustetaan portaiden käyttöön?

Lopuksi Viikari vielä muistuttaa minua muutaman vuoden ta-kaisista uutisista, joissa kerrottiin Yhdysvaltain armeijan kehittä-mästä terahertsitykistä. Sen säteily tunkeutuu hermopäätteisiin, ja saa kohteesta tuntumaan kuin hän olisi tulella, aiheuttamat-ta kuitenkaan vahinkoa. Tämä kuitenkin perustuu lämmitysvai-kutukseen.

Haastattelun jälkeen oloni on hieman hämmentynyt, mutta kui-tenkin helpottunut. Vielä eivät hallituksen agentit kulje kaduilla kuolonsäteet taskuissaan. Minä nukun yöni paremmin tietäen tämän – nukutko sinä yösi paremmin Faradayn häkissä?

Ville Viikari

- valmistunut DI:ksi ja tekniikan tohtoriksi TKK:sta
- käynyt välissä VTT:ssa tutkimassa antureita
- tutkii implantoitavien antureiden tehon- ja infor-maationsiirtoa, ei mitään tiettyä anturityyppiä
- ilmeisestikin ymmärtää teekkarihuumo-rin ja huonon television päälle

Sähköä ja urakointihommia – Sähköneliö

Teksti ja kuvat: Mikael Kauppinen

Sähköurakointi tuntuu kovin kaukaiselta tehtäväkentältä diplomi-insinöörille, kun istuu koulumme kenttäteorian kursseilla. Alan yritykset tarjoaisivat monipuolisia työtehtäviä myös korkeakoulutetuille. Toimittaja kävi tekemässä haastattelun alan yrityksessä Lahdessa.

Sähköneliö Oy on noin 50 hengen sähköurakointiyritys, joka toimii Lahdessa, Kouvolassa, Kotkassa ja Hyvinkäällä. Liikevaihtoa kertyi yhdeksän miljoonaa euroa vuonna 2012, ja kotkalainen ITP-Sähkö Oy sulautui Sähköneliöön samana vuonna. Sähköneliö tekee sekä teollisuuden että kiinteistötekniikan sähköistysprojekteja, ja valmistaa pienimuotoisesti sähkökeskuksia 800 ampeeriin asti.

"Työ on hyvin vaihtelevaa, ja se pitää mielenkiinnon työtä kohtaan yllä", kuvailee työnsä monipuolisuutta yrityksen toimitusjohtaja Kari Ala-Röyskö. "Tällä alalla tärkeintä on kyky johtaa itse itseään, sekä kyky priorisoida tehtäviä", hän kertoo.

"Parasta päivässä on aina hyvin hoidettu homma, oli se sitten onnistunut tarjous tai valmistunut uraka. Asiakkaiden sekä työntekijöiden tyytyväisyys ovat meille tärkeitä asioita", Ala-Röyskö valottaa.

Pulaa projektinvetäjistä

Potentiaalin Tasaus 91:ssä juhlapuhuja toimittajan muistutusten mukaan mainitsi DI-tason osaajapulasta sähköisessä talotekniikassa, joten onkohan sähköurakointipuolella sama tilanne?

"Sähköasentajia kyllä löytyy. Resurssipula ilmenee projektin johtopuolella. Projektipäälliköitä ja päteviä vetäjiä puuttuu", Ala-Röyskö vastaa. Tämä näkyy siten, et-

tä avoimet tehtävät täyttyvät hitaasti, vaikka töitä on. "Suurten ikäluokkien eläköityminen vaikuttaa myös", hän täydentää.

"Vaikka suuret toimijat ovat viime aikoina laittaneet väkeä ulos, ei ison yrityksen työkulttuurin omaksunut välttämättä sovi pieneneen organisaatioon, jossa on vahvempi tiimihenki ja suoraviivaisempi toiminta. Meillä ei pääse lokeroitumaan", kommentoi Ala-Röyskö. Omistajat ovat myös koko ajan läsnä Sähköneliön toiminnassa, ja työn tekemisen ilmapiiri on nähtävästi erilainen isoon organisaatioon nähden.

Joka tapauksessa sähköurakointia riittää yhtä kauan kuin rakentamistakin, sillä uudisrakentaminen ja korjausrakentaminen eivät lopu kokonaan matalasuhdanteessaan. "Toki suhdannevaihtelut tuntuvat, mutta iso volyymi ei häviä", Ala-Röyskö kommentoi, ja viittaa Tilastokeskuksen ja STUL:n lukuihin.

Monipuolisia haasteita

Kun haastattelu kääntyy varsinaiseen työkuvaan, muistutetaan jälleen ajanhallinnan ja priorisoinnin tärkeydestä. "Kaikille ei välttämättä sovi näin hektinen työ", kertoo kolmisen vuotta projekti-insinööriä työskennellyt Matti Pelkonen. "Isossa asiämäärässä eletään, mutta työn monipuolisuus on myös kiinnostavinta", hän lisää.

Ala-Röyskön mukaan työnä sähköurakointi on hyvin käytännönläheistä. Tiettyjä standardeja on noudatettava, ja raha on olennaisena tekijänä projekteissa. Materiaalien ostaminen ja palveluiden myyminen vaikuttavat kaupanteon onnistumiseen, ja tulosvastuullisuus on merkittävässä roolissa. Toisaalta onnistuneen tarjouksen tekeminen on myös hyvää asiakaspalvelua.

Projekti-insinööriin arkeen kuuluu tarjouslaskennan lisäksi työnsuunnittelu ja työmaiden työskuvien laadinta, unohtamatta ongelmanratkaisijan roolia tarvittaessa. Tarpeen tullen pitää myös hakea erilaisia ratkaisuja, esimerkiksi harkita että ostetaanko valmiina vai tehdäänkö itse.

Käytännönläheisyys tarkoittaa myös kentälle menemistä tarpeen mukaan, niin asiakaspalaveriinkin kuin työmaillekin. Etenkin työmaakäynneillä esimiehen rooli vaatii tiettyä jämäkkyyttä, kun projektissa on tarkasti noudatettava suunnitelma. Pelkonen mukaan työmaan karkimies määrittää pitkälle sen, miten urakka onnistuu. "Oikeat kaverit oikeisiin töihin", hän toteaa.

"Joka päivä tulee jotain uutta. Tässä työssä on suuri vapaus järjestää itse hommansa, ja työkuva vaatii sosiaalisuutta, sekä toisinaan myös pitkää pinnaa", Pelkonen kertoo. Työn kohokohtia ovat luonnollisesti kohteiden luovutukset, ja tyytyväinen asiakas on aina plussaa.

"On myös osattava kysyä neuvoa, jos kohtaa ongelmia", Pelkonen tähdentää.

"Ongelmatilanteissa on parempi kysyä oman ratkaisun tueksi muita näkökulmia", Ala-Röyskö täydentää.

Kokonaisuuksien hallintaa

Sähköneliöstä annetaan positiivinen viesti vähän laajemmaltakin alueelta kursseja hamuaville: on etu osata erilaisia asioita. "Yksittäisiin detaljeihin on huono pätevyitä, kun pitää hallita yleisellä tasolla iso kokonaisuus", Ala-Röyskö kommentoi.

Tärkeintä sähköurakoinnissa on tuki standardien hallinnasta. SFS 6000, D1-luokan rakentamismääräykset, ja näiden lisäksi eri materiaalien tuntemus ovat merkittävässä roolissa. Tietokoneavusteinen piirtäminen ja ennen kaikkea CADS pitää myös osata hyvin.

Esimiesroolissa sekä palkkaa maksettaessa työehtosopimuksen tunteminen on tärkeää. Tulosvastuullisuus edellyttää myös "talouden lyhyttä oppimäärää" ja kykyä kustannusseurantaan. Sähkö- ja teleurakoitsijaliitto STUL ry. on onnistunut vastaamaan hyvin Sähköneliön koulutustarpeeseen, ja Ala-Röyskö pitääkin yhdistystä erittäin hyvänä kumppanina.

"Yhä enemmän tulee uusia järjestelmiä ja uusia väyläratkaisuja", kommentoi Pelkonen tietokoneiden tuleamista sähköasennuksiin. Mutta muutos ei tapahdu nopealla syklillä, vaikkakin paljon talotekniikkaa, kuten kiinteistövalvonta, valaistuksen ohjaus ja audio, on jo tietokoneistettu.

Kesätyöläisiäkin Sähköneliöön palkataan säännöllisesti, ja yleensä yksi "toimistoupseeri" onkin kesäksi hankittu. Kesätyöntekijältä edellytetään jonkinasteista standardien hallintaa.

Lisätietoja yrityksestä: www.sahkonelio.fi

POTENTIAALIN TASAUS 92

Salsaa ja erivärisiä ruusuja

Teksti: Johanna Vesterinen | **Kuvat:** Miika Ruissalo

92-vuotiaasta vanhusta juhlistettiin kiltamme perustamispäivänä 16. helmikuuta Valkoisessa salissa. Aivan käden käänteessä eivät tämän kokoluokan juhlat synny, joten päätinpä nyt kertoa teille Potentiaalin Tasauksesta tirehtöörin silmin.

TJ > 200

Tirehtöörihakemus Isan kanssa naputeltiin toukokuussa. Tuolloin me jo pohdimme, mitä me juhlista haluamme. Olimme yksimielisiä sen suhteen, että juhlista tehdään täysin meidän näköisemme ja joitakin perinteitä saa rikkoa, jos niistä tekee parempia. Tästä alkoikin aikamoinen seikkailu kohti vuosijuhlia.

Valtuuston siunaus tirehtööriydelle saatiin vasta elokuussa, vaikka tuossa vaiheessa pääjuhlapaikkakin oli varattu. Onneksi kuitenkin valtuusto oli suopea ja päätti toimia hallituksen esityksen mukaan. Järjestelyihin mahtui paljon vastoin käymisiä ja harmaita hiuksia tuplbuukkauksista viimehetken perumisiin ja uhkaavaan budjetin räjähtämiseen. Siitä huolimatta todistettavasti kaikki suttaantui. Kiitos erinomaisen yritysysteistyön, budjettikaan ei ehkä räjähtänyt.

TJ 1

Kiire, paniikki, stressi ja jännitys kuvaavat varmastikin kaikkien vuosijuhlatirehtöörin juhlaa edeltävää päivää (ja oikeastaan koko viikkoa). Ihme kyllä edellisen illan heevit eivät tuntuneet missään, joten aamulla olimme täydessä terässä viimeiseen rutistukseen. Vauhtia ja vaarallisia tilanteita ei puuttunut, kun mm. väritulos-timesta loppui muste ja fukseja ei ollut tarpeeksi hommiin. Päivän päätteeksi to do -lista alkoi kuitenkin vihdoinkin näyttää siltä, miltä pitääkin.

TJ 0

Vihdoinkin koitti päivä, jota olimme odottaneet kuukausitolkulla. Edellisen illan järjestelyt venähtivät pitkiksi, joten herätys kahdeksalta oli melkoisen vaikea. Eipä auttanut kuin laittaa naama paikoilleen ja tukka kuosiin. Sitten mentiin. Tunnit vähenivät ja jännitys kasvoi. Puhelin soi, läsyt puuttuivat, skumppalasit piti hakea...

Tunti ennen kokkareita muistui, että tirehtöörin tervehdystä ei ole vielä kirjoitettu. Mutta tuntihan on ruhtinaallisesti aikaa, joten puhe saatiin ajoissa valmiiksi. Kello 16:15 oli aika ahtautua iltapukuun ja tehdä viime hetken tsekkaukset ennen kokkareita.

Kokkareilla piti pahimpaan nälkään ahmaista pari lasia skumppaa ja muutama kokkaripala nassuun. Sen jälkeen kiidettiinkin jo Valkoiseen saliin. Pöytäkortit ja läsyt saatiin pöytiin 18:55, ja kaikki näytti olevan paikoillaan. Liput saapuivat ja alkuruokaa alkoi valua pöytiin. Jännitys ja stressi alkoivat vihdoinkin helpottaa ja viimeistään tirehtöörin tervehdyksen jälkeen oli mahdollisuus rentoutua.

Ruoka oli varsin maittavaa ja juomaa oli tarpeeksi. Juhlissa nähtiin varsin pinkki, mutta kiiltävä salsaesitys (nachot puutuiivat) sekä nautittiin irlantilaisista sulo-sävelistä. ProSIK-ansiomerkki annettiin itseoikeutetusti Marko Miettiselle, ja Nina Lagus piti juhlapuheen pääyhteistyökumppanin, ABB:n, edustajana. Wanhat tanssit unohdettiin tällä kertaa ja niiden tilalla humpattiin muun muassa retusoitujen kettutanssien ja tankojen tahtiin.

Pääjuhlan jälkeen jatkobussin tunnelmaa nostattivat Futubisset. Kannat lyötiin kattoon viimeistään jatkoilla, kun DJ päräytti ilmoille tiukkaa biittiä. Urheimmat juhlijat jaksivat vielä jatkkoille kuulalaakerikoneen äärelle.

TJ -1

SILLIS! Silliksellä tuntui jo siltä, että kyllä näistä juhlista vielä selvittää. Yllättävän toisen sillisvastaavan sairastumisen vuoksi tirehtöörinkin pääsivät hommiin, mutta aikaa jäi myös sillistunnelmasta nauttimiseen. Silliksen vetonaulana oli suomalaista käännösiskelmää tarjoileva Raivo Konetta Vastaa, ja humun keskeltä löytyi eräskin Gangnam-tyylin tunteva herrasmies. Kun sillis saatiin pakettiin, oli aika kaataa hyvin sujunut PoTa-viikko skumpan ja parin ässämixin parissa. Aamulla olotkin olivat sen mukaiset.

Ja aivan lopuksi haluaisimme kiittää...

Ilman erinäisten yritysten apua nämäkin juhlat olisivat olleet huomattavan vaikeat järjestää. Ainakaan mitään yhtä huikeaa ei olisi saatu aikaan. Kiitos siis ABB:lle Sähköinfolle, Vaconille, Konecranesille, HiQ:lle, BearingPointille, Elisalle, Gemaltolle ja Futuricelle. Kiitos myös juhlijoille ja kaikille juhlaa järjestämässä olleille! Olipahan nimittäin kekkerit.

Sössö testaa juomapelit

Teksti ja kuvat: Mikael Kauppinen

Eräänä harmaasta tummaksi muuttavana kevättalven iltana toimitus kokoontui erään nimeltä mainitsemattoman killan hovimestarin residenssiin, aikomuksenaan testata jotakin. Viime vuotinen toimitus olikin jo ehtinyt testata paljon, ja post-apokalyptinen Sössö joutui pohtimaan lähes viime hetkeen asti, mitä testata. Toimittajien yhteiseksi nimittäjäksi havaittiin onneksi ajoissa alkoholijuomat, ja hilpeäksi lisämausteeksi näiden ympärillä pyörivät pelit, ns. juomapelit.

Oikeat juomapelit, joissa on jokin pointtikin

Hirvikylttijuomapeli

Peli alkaa siten, että pelaajat hakeutuvat Jämeräntaival 6:n kolmannen kerroksen solutiloihin. Yleisissä tiloissa istuskellaan, ja katsotaan välillä Joutomiesten luonto- ja Keski-Uusimaa-teemaista kylttiä. Aina kun tuntuu siltä, että kyltissä oleva hirvi katsoo suoraan silmiin, pitää juoda.

Arvio

Dokabiliteetti: korkea

Peliä on hyvin yksinkertaista pelata, ja sääntöjen perusteella kanssapelaajat on hyvin helppo harhauttaa tilanteeseen, jossa lasia pitää tyhjentää. Pelattavuuden heikkoudet liittyvätkin sitten nimeltä mainitsemattoman killan hovimestarin ja hänen asuinkumppaniensa tavoitettavuuteen kotoaan, tai ylipäättään heidän halukkuuteensa päästää ventovieraita pelaajia fasiliteetteihinsa.

JK

Punasta vai mustaa?

Peliä voi pelata yksi tai useampi pelaaja hyvin sekoitetulla korttipakalla. Pelaaja arvaa, pelin nimen mukaisesti, onko seuraava nostettava kortti punainen vai musta. Jos arvaa väärin, pitää juoda.

Peliä voi pelata useina eri variaatioina: oikealla arvauksella saa juoda, kordin nostajana voi toimia pelaajan kaveri jne.

Arvio

Dokabiliteetti: meh

Toimikunta ei oikein ihastunut peliin, etenkin, kun Miksukaan ei osaa pelata sitä oikein.

Piknik-peli

Peliä varten tarvitaan viisi tai useampia pelaajia. Ensimmäinen pelaaja sanoo, mitä ottaisi piknikille mukaan, esimerkiksi "Minä ottaisin piknikille mukaan eväät". Seuraava vuorossa oleva pelaaja toistaa edellisen pelaajan sanoman lauseen, ja lisää perään oman tavaransa. Seuraavat pelaajat lisäävät listaan omat tavaransa, ja toistavat aloituslauseen ja kaikkien muiden lisäämät tavarat. Peli jatkuu, kunnes joku pelaajista unohtaa tavaroita, sotkee järjestyksen tai sanoo väärän tavarat. Tällöin muut paitsi virheen tehnyt saavat juoda. Virheen tehnyt voi aloittaa uuden kierroksen.

Arvio

Dokabiliteetti: korkea

Peli on hauska, eikä vaadi erityisiä välineitä pelaajien lisäksi. Säännöt ovat helpommat kuin numeropelissä, ja riemu on vähintään yhtä suuri, kun mokaa löytyy! Erittäin hyvää viihdettä isolle porukalle, ja samalla pystyy kätevästi harjoittelemaan humalaisen muistiaan.

Numerojuomapeli

</TOIMITUKSEN VALINTA -BADGE>

Isompi Sössö-joukkio (viisi tai useampia sössöttäjiä) istuu ringissä ja sopii taikasanasta (esim. Sähköturpa). Ensimmäinen pelaaja aloittaa sanomalla suunnan (eli liikkuuko vuoro myötä- vai vastapäivään), sekä luvun väliltä 2–7. Seuraava mainitussa suunnassa istuva sanoo tätä lukua seuraavan numeron, ja seuraava vuorossa olevan tätä lukua seuraavan numeron jne. Jos vuorossa oleva numero on:

- jokin ensimmäisen luvun monikerta,
 - ensiksi sanottu luku esiintyy luvussa (esim. 4 – 14) tai
 - saman numeron toisto (esim. 11, 22, 33 jne.),
- pitää sanoa taikasanana. Samalla myös vuoron kulkusuunta vaihtuu.

Jos vuorossa oleva pelaaja tekee virheen, kaikki muut (paitsi tietenkin virheen tehnyt) ottavat hömpsyttävää juomistaan. Virheen tehnyt voi aloittaa uuden kierroksen.

Arvio

Dokabiliteetti: hyvä, paitsi jos on tyhmä, kuten Sössö

Peli herätti ensin paljon epäilyksiä, koska eiväthän teekkarit osaa numeroilla laskea, ja säännöt tuntuivat kovin monimutkaisilta. Parin harjoittelukierroksen jälkeen suurin osa toimituksesta tajusi pelin hengen, ja riemu kohosi kattoon. Peli ei vaadi erityistä välineistöä, joten se on helppo järjestää, mutta pitkälle pääseminen edellyttää, että kertotaulu on hanskassa. Suosittelemme vahvasti kaikille, joiden kertotaulu vaatii kertausta! P.S. Kakkonen on killeri!

1 2 3 4 5

Beer pong

Beer pong on jenkkiyliopistoista jenkkityyliselle kampukselle matkittu, koordinaatiota ja hyvää silmää vaativa juomapeli. Pelin ideana on siis yksinkertaisesti upottaa sääntöjen mukaisen pelipöydän toiselta puolelta pingispallo vastustajan mukiin, jolloin vastustajan kuuluu tyhjentää kyseinen muki. Pelin häviää se osapuoli, jolta on tyhjennetty ensin kaikki mukit.

Arvio

Dokabiliteetti: keskiverto

Jos olet paska heittämään palloa, kuten Sössö, joudut turvautumaan omaan pulloosi. Peli aiheuttaa myös pelitilaan jonkun verran sotkua, kun ööliä läikkyy ja palloa pitää huuhdella, eikä peliä ole helppo järjestää kaikkien taiteen sääntöjen mukaisesti, jos ei omista oikeanlaista pelipöytää. Lisäksi pelivälineeksi joissain piireissä vaadittava lippis pitää erikseen tilata, ja se lienee kohtalaisen arvokas, vaikka lippiksen printti on ruma ja esittää suurehkoja maitorauhasia.

TV-ohjelmiin perustuvat juomapelit

Näitä toimikuntamme ei valitettavasti ehtinyt testata henkilökohtaisesti, mutta kaikki nämä ovat silti vähintään mainitsemisen arvoisia.

Kummeli-juomapeli

Pelaajia tarvitaan 1–N kappaletta, ja pelivälineiksi televisio sekä Kummelin DVD-boksi. 16 tunnin Kummeli-maratonin jälkeen otetaan viinat esiin, ja jatketaan katsomista. Kun joku naurahtaa, hörähtää tai tirskahtaa, niin kaikki pelaajat juovat.

Arvio

Dokabiliteetti: heikko–keskiverto

Pohjiksi 16 tunnin Kummeli-maraton viinatta on aika... vaativa suoritus. Ja ennen kaikkea aikaa vievä. Toimitus tosin uskoo hyvin tuloksiin, mikäli alkupohjustukset pystyy tekemään maltilla.

MacGyver-juomapeli

Pelaajia tarvitaan 1–N kappaletta, ja pelivälineeksi televisio. MacGyver-boksia ei välttämättä tarvita, koska Kutonen esittää edelleen MacGyveria joka arki-ilta klo 19. Ks. tarkemmat säännöt esimerkiksi osoitteesta <http://macgyverdrinkinggame.com/3.html>. Sääntösettejä tosin löytynee googlettamalla useampi.

Aina, kun seuraavaa tapahtuu, pitää ottaa hörppy tai tyhjentää lasi:

- räjähdys
- MacGyver hipelöi takatukkaansa
- epämääräinen rumpufilli soi
- MacGyver käyttää linkkuveistänsä
- tunnusmusiikki soi
- MacGyver keksii jotain
- MacGyver puhuu voice-overina
- MacGyver selittää, mitä on tekemässä
- MacGyver sanoo: "The name's MacGyver."
- jne.

Arvio

Dokabiliteetti: hyvä

Onneksi Kutonen esittää MacGyvereita, ja toisaalta Anttilan tarjouslaarista löytynee loputkin jaksot kohtuuhintaisena DVD-boksina. Suuremmalla porukalla entistä hausempi peli. Jos edellytykset jaksojen ja TV:n saatavuudesta täyttyvät, humala on taattu.

Prätkähiiret-juomapeli

Prätkähiiret on jokaisen lapsuuden klassikko, tai noh, ainakin niille lapsille, joiden vanhemmat sallivat Maikkarin katsomisen. Koko lailla tuttu TV-juomapelikaava: kun seuraavia asioita tapahtuu, saa juoda. Googleta itse tarkemmat säännöt.

- kitarasoolo soi
- Lalli Leipäjuusto sanoo jotain legendaarista
- "Hanat auki!"

Arvio

Dokabiliteetti: hyvä

Pelin pelaamista helpottavat lauantaiaamuisin Foxilla lähetettävät kaksi jaksoa Prätkähiiriä.

Tuomas Kiuru -juomapeli

Aina kun joku sanoo jotain tuomas-kiurumaista (esim. leijona), pitää juoda.

Arvio

Dokabiliteetti: vaativahko

Kaikki ihmiset eivät ole Tuomas Kiuruja. Mutta tuomaskiuruismeja voi syntyä ennalta aavistamattomilta ihmisiltä aivan vahingossa. Silloin pelaaminen ei vaadi juuri mitään effortia.

Paskat juomapelit, joita kuka tahansa keksii 30 kappaletta tunnin aikana

Facebook-juomapeli

Aina kun joku kommentoi jotakin, tykkää jostakin, tai aina kun Facebook pitää ääniä, pitää juoda.

Arvio

Dokabiliteetti: hyvä

Hei nyt pliis. Tämmösiä on vähän liian helppo keksiä.

Ölheevipeli

Vähän sama kuin edellinen, mutta pienellä variaatiolla: aina kun joku ilmoittautuu Ölheevin Facebook-tapahtumaan, pitää juoda.

Arvio

Dokabiliteetti: hyvä-haastavahko

Peliä on helppo pelata, mutta toisaalta, Ölheev on vain keran vuodessa. Tämä rajoittaa pelin käytännöllisyyttä.

Beikkis-juomapeli

Aina kun Beikkis leipoo, pitää juoda.

Arvio

Dokabiliteetti: hyvä

Hei nyt joku roti näiden huonojen idisten kanssa.

Jutta-juomapeli

Kun hyvin krapulainen ihminen, joka tekee käytännössä kuolemaa sohvalla, hymyilee, kaikki pelaajat juovat.

Arvio

Dokabiliteetti: hyvä

Pelin haaste liittyy järjestelyihin: ensin pelitilanteeseen pitää pystyä houkuttelemaan paikalle kuolemankrapulainen ihminen tai Jutta.

Eläkeläiset-juomapeli

Aina, kun joku sanoo humppa, pitää juoda.

Arvio

Dokabiliteetti: ???

Hei Annukka nyt pliis.

Sössö raportoi: sähköpostihuijaus

Teksti: Jimi Juola

Kun Australian rikkain nainen ottaa yhteyttä ja pyytää apua miljardiensa siirtämisessä hyväntekeväisyyteen, eihän moisesta voi kukaan kieltäytyä. Eihän?

Wikipedian mukaan kaivosmoguli Gina Rinehartin omaisuuden arvo on 22 miljardia euroa. Hän ei kuitenkaan halua antaa lapsilleen määräysvaltaa arvokkaan perhesäätiön asioissa. Ei siis mikään ihme, että hän turvautuu ulkopuoliseen apuun kun haluaa lahjoittaa 10 miljardia hyväntekeväisyyteen. Ahneet lapset saivat muuten vihiä tästä ja yrittäisivät päästä osingolle.

Kun sähköpostitse pyydetään apua ison rahasumman kanssa, on kyseessä ns. nigerialaishuijaus, jossa huijattavaa henkilöä pyydetään auttamaan hyvässä asiassa. Jossain vaiheessa kuitenkin ilmenee yllättäviä lisäkuluja, joita ei avunsaaja pysty itse maksamaan, vaan huijauksen uhrilta pyydetään apua. Keskustelun lomassa onkin kätevä selvittää huijattavalta tarkemmat henkilötiedot identiteetin varastamista varten.

Onneksi tätä peliä voi pelata myös toisin päin. Loin itselleni pseudonyymillä "Jerry Cotton" (joka sattumoisin on fiktiivisen FBI-agentin täyskaima) ja hänelle oman AOL-sähköpostiosoitteen. Ja ei kun ottamaan yhteyttä Rinehartin henkilökohtaiseen Hotmail-osoitteeseen. Hän vastasi ystävälliseen sävyyn pyytäen pitämään keskustelun luottamuksellisena. Vakuudeksi henkilöllisyydestään viestiin oli lisätty kaksi kuvaa. Kuvat todellakin olivat Gina Rinehartista, mutta molemmat olivat geneerisiä uutiskuvia. Viestissä kerrottiin myös tarkemmin ahneesta jälkikasvusta ja siitä, kuinka Rinehart on luvannut Jumalalle käyttävänsä rahat hyväntekeväisyyteen.

Sain myös lakimiehen yhteystiedot (Yahoo-osoite), sillä hän oli vastuussa kaikesta paperityöstä. Kyseinen "James Law" (nimi miestä myöten) oli puolestaan suorasanaampi, joskin kirjoitustyylillä ja kielioppivirheillä samat kuin Rinehartilla. Lienevätkö he käyneet samaa koulua.

Lyhyen aloituslauseen jälkeen hän käski ottamaan yhteyttä pankkiin, jossa kyseiset kymmenen miljardia olivat levänneet jo vuosia. Tähän väliin mainittakoon, että Wikipedian mukaan Rinehartin varallisuus ylitti 10 miljardia dollaria joko vuonna 2011 tai 2012 lähteestä riippuen.

Pankki oli oikea pankki, israelilaisen FIBI-pankin Lontoon-sivuhaara. Ilmeisesti pankin ja sen johtajan nimeä käytetään huijauksessa hyväksi. Pankkiin nimittäin otettiin yhteyttä Yahoo-sähköpostiosoitteen kautta. Vaan mitäpä suotta epäilemään, olinhan saanut James Law'lta kuvan sijoitustodistuksesta, jossa oli sekä Rinehartin että pankinjohtajan allekirjoitus.

Pankista vastasi itse johtaja, totta kai, sillä nyt oli kuitenkin kyse isosta summasta rahaa. Pankinjohtajalla oli samanlainen outo tyyli kirjoittaa kappeleen mittaisia lauseita, aivan kuin Rinehartilla ja hänen lakimiehelläänkin. Hänen mukaan mi-

nun pitäisi avata oma offshore-tili, jotta Rinehartin rahat voitaisiin siirtää sinne. Tilin avaamiseen tarvittaisiin tietenkin kattavat henkilötiedot ja toki myös vakuudeksi kuva passista tai ajokortista.

Tässä vaiheessa päätin aiheuttaa hieman vaivannäköä pankinjohtaja-lakimies-kai-vosmiljardöörille, enkä kirjoittanut "henkilötietojani" suoraan vastauksena sähköpostiin. Sen sijaan tulostin sähköpostin, kirjoitin tiedot epäselvällä käsialalla siihen ja otin kuvan paperista. Siinäpäähän tulkitsisivat. Mitään todistusta henkilöllisyydestä en kuitenkaan alkanut väärentää lisäksi.

Kukaan näistä kolmesta ei vastannut tämän jälkeen. Luultavasti tarkoituksena oli vain tehdä identiteettivarkaus, eikä yrittää saada lypsettyä tyhmältä rahoja-kin pois. Tai sitten vastapuoli sai jo tarpeekseen valokuvatun sähköpostin kohdalla.

Itsensä tukahduttamisesta

Teksti: Jorma Koo

Keskusteluhetki kalliolaisessa juottolassa punavihreän kaksikymppisen yliopistoihmisen kanssa. Tunnusmerkki: ei kerro Facebookissa itsestään mitään muuta kuin sen, että poliittinen kanta on "Liberal".

"Mun mielestä on ihan kauheeta, että vielä nykyaikana kaikki homot ja lesbot ei saa olla rehellisesti sellaisia kuin ne on. Kamala ajatus, että pitäis ympäristön paineiden takia tukahduttaa itseään. Miksei ihmiset vaan voi hyväksyä kaikkia sellaisina kuin ne on?"

Myöhemmin illalla keskustelu ajautuu parisuhteiden ehdottomuuteen.

Tuttavapiiriini kuuluu viisissäkymmenissä käyvä ikäisekseen nuorekas nainen, jolle on siunaantunut elämänsä aikana kymmeniä parisuhteita. Päättäneitä avioliittojakin kaksi. Suhteita on ollut milloin insinöörin, milloin bodarin kanssa, mutta yksi asia on yhdistänyt niitä kaikkia: nainen ei ole kyennyt olemaan yhdenkään kanssa täysin uskollinen. Aina josain vaiheessa suhdetta kiusaus vieraan lihan houkutuksesta on käynyt liian suureksi.

"No kyllä nyt ihmisellä pitäisi olla sen verran itsekuria, ettei tee mitään tollaista", sanoo ehdoton kaksikymppinen. Äänensävy on sen verran halveksuva, ettei tuttavani kutsuminen huoraksi tai lutkaksi ole enää kaukana. Seuraavaksi rikon tabuja sanomalla, että mielestäni tuttavalleni sopisi vapaamielisempi avoin suhde. Liberaali yliopistolainen puuskahtaa: "Miten semmoiset avoimet suhteet voisivat muka toimia?"

” **Yksiavioisuuden kehittivät vanhat äijät, jotka eivät keksineet muutaakaan tapaa pitää kiinni vaimoistaan.**

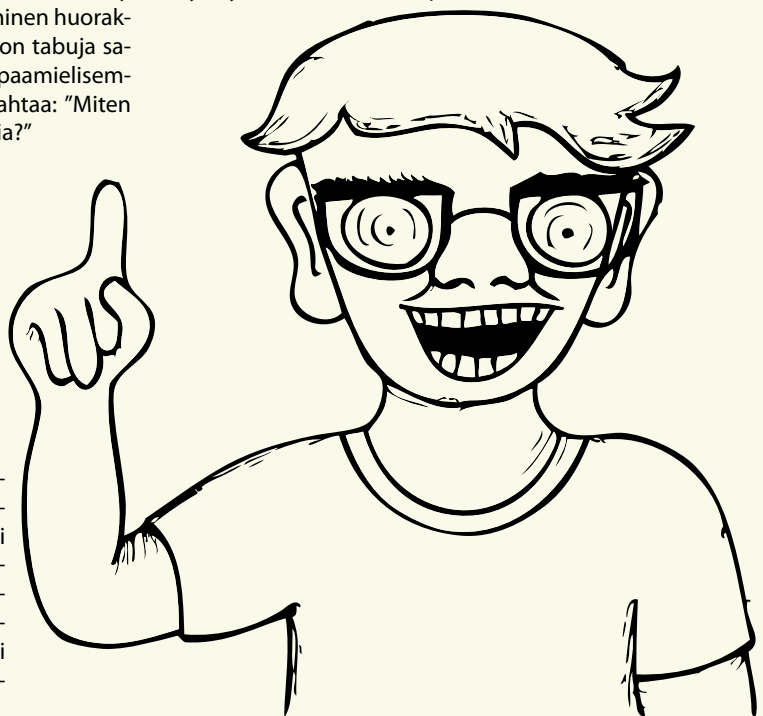
Niin, itseään liberaaleina, avarakatseisina ja suvaitsevaisina pitävät ihmiset tuomitsevat tuttavani. Yhteisön paine on armoton. Tuttavani ei ole kertaakaan uuteen parisuhteeseen ryhtyttyään uskaltanut kertoa kumppanilleen, ettei yksiavioisuus ihan taida olla hänen juttunsa. Hän kokee, että häntä pidettäisiin epäilyttävänä. Hän ei ota asiaa edes puheeksi, vaan yrittää aina uudelleen ja uudelleen muuttua yksiavioiseksi.

Tälläköhän tavalla homoseksuaalit yrittivät menneinä vuosikymmeninä leikkiä perinteistä heteroperhe-elämää? Yrittivät tukahduttaa omat halunsa ja sopeutuivat valtaväestön elämään?

Tuttavallani ei ole ollut oikein missään vaiheessa elämäänsä kovinkaan hyvää onnea parisuhteissa. Yleinen mielipide lieinee, ettei hän ansaitse parisuhdetta, koska ei osaa pitää näppejään kurissa muista. Veikkaan kuitenkin ongelman ytimen olevan siinä, että jokaisen suhde perustuu teeskentelylle. Aluksi ajatus eksklusiivisesta suhteesta voi toki tuntua hyvältä, mutta alkuhuuma ei kestä ikuisesti. Jos ihminen nyt vain on luonteeltaan sellainen, että tekee välillä mieli kokeilla muita, eikö silloin kannataisi etsiä parisuhde, jossa sellainen olisi ihan oookoo?

Kun lähdemme Kalliosta pois, yliopistokaverini toteaa, että olen hänelle edelleen rakas, vaikka mielipiteeni ovatkin vähän omaperäisiä. Sillä hetkellä olen iloinen, etten sanonut ääneen muutamia vuosia sitten kuulemaani hienoa sanontaa: "Yksiavioisuuden kehittivät vanhat äijät, jotka eivät keksineet muutaakaan tapaa pitää kiinni vaimoistaan."

Kirjoittaja on yliopistossa katkeroitunut humanisti, joka yrittää käydä yhden miehen sotaa putkiaivoisuutta vastaan.

Akateeminen MM-kyyykkä

Teksti ja kuvat: Johanna Vesterinen

Kyykät kyykättiin taas helmikuun toisena lauantaina Suomen Tampereella. Kisoissa nähtiin vauhtia ja vaarallisia tilanteita, monta haukea sekä yksi Medi-Heli. En tiedä, ketkä voittivat. Me emme ainakaan. Kovana kyykkäämmattilaisena ajattelin nyt kuitenkin kertoa, miten sitä kyykkää pelataan.

Saapuminen ja poistuminen

Yleensä pelipaikoille saapuu ihmisiä. Sen sijaan paikalta poistuu lähinnä (ihmis)roskaa.

Kisakunto

Kisakunnon saavuttaminen vaatii hie-
man treenaamista. Siksi kannattaa
aloittaa ajoissa.

Taktiikka

Paras strategia peleihin on ns. hen-
kilökohtainen väsytystaktiikka, joka
yleensä aloitetaan hyvissä ajoin ki-
soja edeltävänä iltana. Kyseinen tak-
tiikka on yleensä varsin voittoisa.
Erityisesti aamulla on ns. voittajafi-
lis. Jos peleihin lähdetään perinteisel-
lä kolmen pelin taktiikalla, tämä antaa
hyvät pohjat siihen.

Pelivehkeet

Pelikenttä on 5 m x 20 m muotoinen
alue, jonka molemmista päädyistä ra-
jataan 5 m x 5 m heittoneliö. Kyykät
ovat sylinterinmuotoisia puusta teh-
tyjä asioita, joiden korkeus on 10 cm
ja leveys 6–8 cm. Molempien jouk-
kueiden heittoneliön sisäreunalla on
20 paria kyykkiä. Heittoaseena toi-
mii maksimissaan 85 sentin pituinen

ja kahdeksan sentin paksuinen kart-
tu. Karttuja tarvitaan neljä heittovu-
roa kohden.

Pelin kulku

Pelejä pelataan neljän joukkueen loh-
koissa, joista voittajat menevät jat-
koon. Joukkueessa on neljä henkilöä
joukkuetta kohden. Joukkueen jäse-
niä voidaan vaihtaa otteluiden välissä.
Kun aloitus ja pelipäädty on arvottu,
suoritetaan avausheitto. Naiset suori-
tavat avausheiton eturajalta (10 m) ja
miehet takarajalta (15 m). Avaus katso-
taan suoritetuksi, mikäli kyykkä lentää
heittoneliön ulkopuolelle. Avauksen
jälkeen miehet heittävät eturajalta ja
naiset kahdeksan metrin viivalta.

Heittovuorolla kaksi joukkueen pelaa-
jaa heittää yhteensä neljä karttua, mo-
lemmat kaksi peräkkäin. Heittovuoron
jälkeen vuoro vaihtuu vastustajalle.
Joukkueiden pelaajat heittävät jokai-
nen neljä karttua, minkä jälkeen koko
rumba otetaan uusiksi, mutta joukku-
eet vaihtavat päätyjä päittäin.

Pisteet

Heittoneliön sisälle jäävät kyykät ovat
kahden tai yhden miinuspisteen ar-
voisia. Käyttämättömästä kartusta tie-

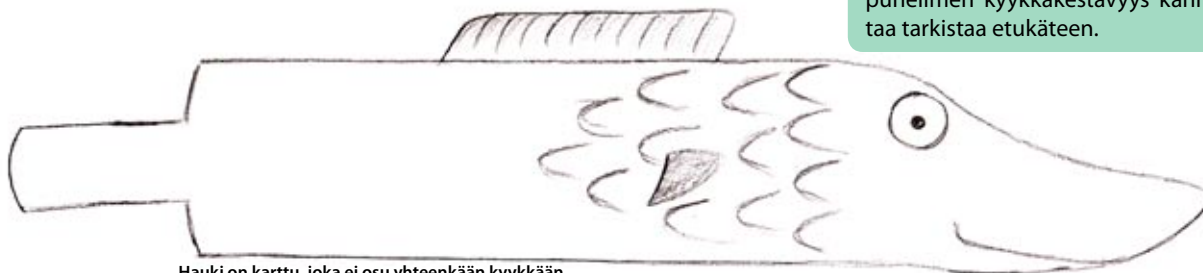
naa yhden pisteen. Voittajajoukkue
on se, jolla on vähiten miinuskuksia.

Tuomarit

Jos nolottaa, lopputulosta voi kaunis-
tella tuomaria lahjomalla. Esimerkiksi
empiiristen tutkimusten perusteel-
la Minttu on siihen tarkoitukseen ai-
van hyvä.

Varustus

Koska talvella on yleensä lunta, kyl-
mää ja ikävää, mukaan kannattaa
pakata villapaita (niin sisäinen kuin
ulkoinenkin) ja villasukat. Myös jouk-
kueoverit on syytä pakata mukaan.
Sisäpiiriin vinkkinä voin paljastaa, että
puhelimien kyykkäkestävyys kannat-
taa tarkistaa etukäteen.

Hauki on karttu, joka ei osu yhteenkään kyykkään

Näin opin irkkaamaan

Teksti: Ella Leppänen

En ole ikinä kokenut irkkaamista omaksi jutukseni, ja lähes periaatteesta en ole koskaan edes vaivautunut sitä opettelemaan. Koko elämäni olenkin selvinnyt ilman sitä taitoa, ja luulin selviäväni jatkossakin. Toisin kuitenkin kävi. Sössön toimittajana taito on ehdottoman välttämätön ja hyödyllinen, koska Facebook vain on yksinkertaisesti surkea palvelu yhteydenpitoon ja kommunikointiin. Kirjoitin oppimisestani päiväkirjaa ja seuraavaan olen koonnut mielestäni oleelliset kohdat koko oppimisprosessistani ja sen etenemisestä.

Päivä 1:

En irkkaa.

Päivä 2:

En irkkaa.

Päivä 3:

En irkkaa.

Päivä 4:

En irkkaa.

Päivä 5:

En irkkaa.

Päivä 6:

Päätoimittaja turhautuu, koska minulle joutuu aina erikseen ilmoittamaan tärkeistä asioista. "Sun on pakko opetella irkkaamaan, niin tiedät, missä mennään!"

Mitä opin:

Varmaan pitää opetella jossakin vaiheessa, koska en saa koko toimikuntaani pyörimään Facebookin ympärillä.

Useampi päivä kuluu:

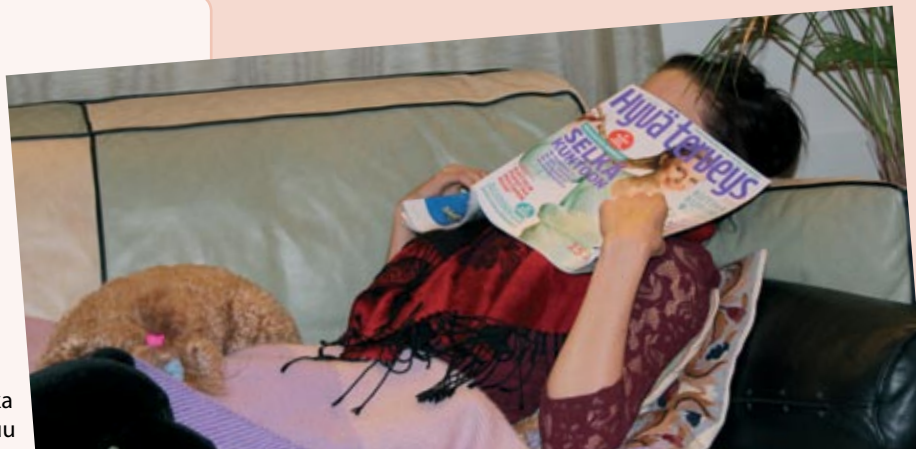
Unohdan kokonaan, että minun oli tarkoitus opetella jotakin.

Useampi päivä + 1:

Päätoimittaja hermostuu ja määrää ensimmäiseksi jutukseni oppimispäiväkirjan kirjoittamisen.

Useampi päivä + 2:

Avaan tietokoneeni suunnitelmanani ottaa IRC-ohjeet esille. Jämähdän kuitenkin selaamaan Facebookin etuseinää ja selaamaan puolittutujen käsittämättömiä tilapäivityksiä.

Useampi päivä + 3:

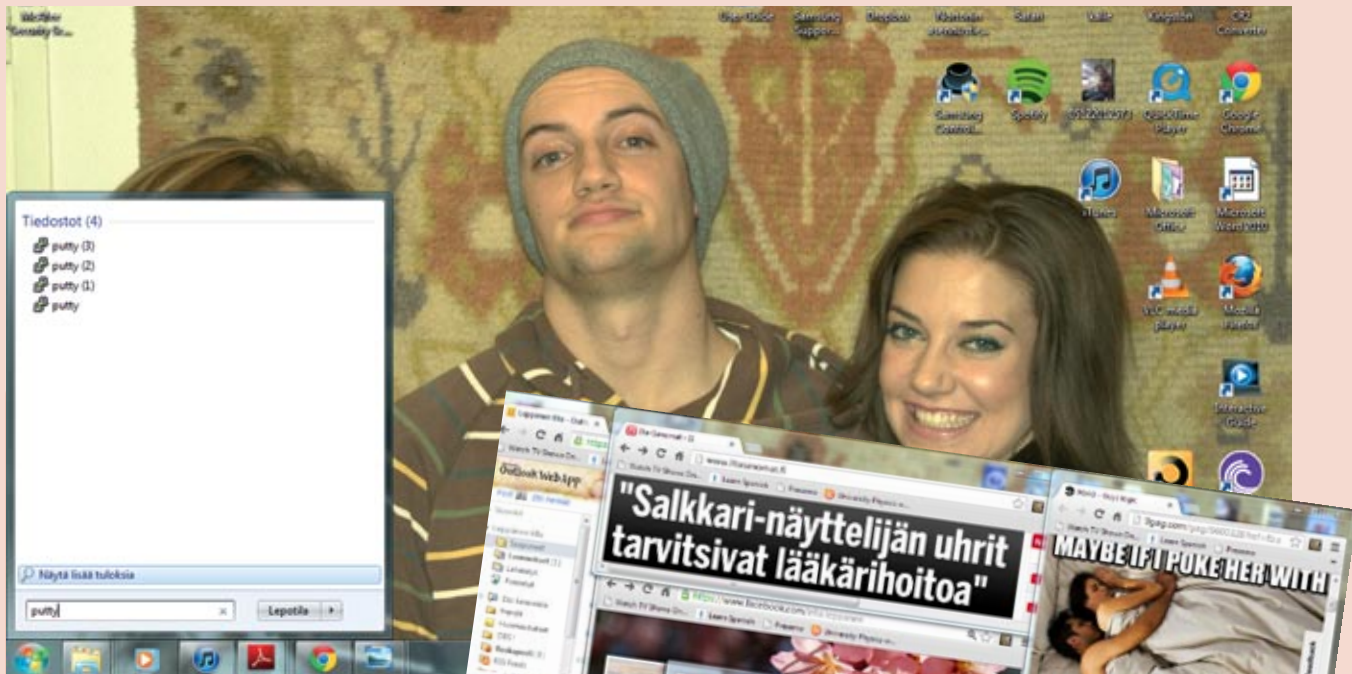
Istun koneella facebookkaamassa ja räppäämässä F5-näppäintä. Mitään ei kuitenkaan tapahdu, joten motivoidun avaamaan kahdetkin eri irkkaamisohteet. Ne ovat kuitenkin monimutkaisia ja sekavat, joten luovutan saman tien.

Useampi päivä + 4:

IRC:n käyttöohjeet alottelijalle ovat auki välilehdellä. Ponnistelen ensimmäisen kohdan loppuun ja lataan PuTTYn.

Mitä opin:

Kannattaa ennen jonkin tiedoston lataamista tarkistaa, onko sen kenties

jo ladannut joskus aikaisemmin. Putty on koneellani nyt neljä kertaa.

Useampi päivä + 5:

Avaan PuTTYn ja yhdistän Koshille. Ihmettelen varoitustekstiä, jossa ilmoitetaan, että luomani yhteys ei välttämättä ole yhteys, jonka sen luulen olevan. Painan Kyllä-nappulaa jatkaakseni.

Seuraan ohjeita tunnollisesti, ja lopulta saan Irsin auki. Väsymys alkaa kuitenkin painaa, enkä jaksa selata ohjeita alemmaksi.

Mitä opin:

Varoitusteksti mietityttää. Teinköhän jotakin väärin?

Useampi päivä + 6:

Kuvittelen jatkavani irkkaamisen opettelua mutta ohjeiden sijaan avaankin Facebookin, sähköpostin, Nopan, Oodin, Ilta-Ssanomien etusivun, YouTube'n ja kyseenalaisen linkin, jonka kaverini lähetti Facebookissa.

Useampi päivä + 7:

Otan itseäni niskasta kiinni ja ryhdistäydyn. Etenen jo niinkin pitkälle, että on aika liittyä Sössön kanavalle.

Mielikuvituksen puutteessa vaihdan nimimerkkini ohjeistuksen avulla toiseen nimeeni, koska ella on jo varattu.

Mitä opin:

Kanavalle liityäkseni tarvitsen kommentin vain yhden huutomerkin. Copy-pastesin Isossokakkaa ja lisäsin ohjeiden mukaan huutomerkin alkuun, mutta tämä olikin turhaa.

Nimimerkin saa vaihdettua, joten ei tarvitse esiintyä Aalto-käyttäjätunnuksella.

Useampi päivä + 8:

Luulen osaavani jo irkata, mutta avatessani taas PuTTYn en pääsekään takaisin juttelemaan Sössön kanavalle. Ohjeistakaan ei ole enää apua, koska niissä ei neuvota miten toimin toisella kerralla. Tuskastun ja kysyn apua päätoimittajalta.

Joku ilmoittaa jossakin ikkunassa, että tänään ei voida nähdä. Kuulen, että olen ehkä ottanut jonkun toisen nimimerkin käyttöön. Joudun vaihtamaan vaivoin pohditun milan poissa.

Mitä opin:

Komentoa /connect irc.cs.hut.fi ei tarvitse antaa joka kerta. Nimimerkin voi vahingossa varastaa joltakulta.

"Tykkään kännissä"

Teksti: Nicholas Kukka

*Sössön toimitus keräsi nipun julkaisuja Otaniemen versoavilta (tai kuihtuvilta) bändiprojekteilta mielessään aivan uudenlainen levyarvostelumuoto, joka suoritettiin kuunnel-
len kaikki levyt yhteen putkeen samalla alkoholialueella nauttien, toiveena tietynlainen jutun
progressiivisuus. Ainoana poikkeuksena on saman päivän krapula-aamuna arvosteltu
a cappella -spektaakkeli, josta voi lukea lisää edempää. Toimittajien haaviin jäi kuitenkin
kiinni odotetusti lähinnä sitä vihaisempaa kitaran lemmiskelyä ja murinaa sisältävää hen-
gentuotosta.*

Järjestysmiehet Intiimi Humalatila: krapula

Vuonna 2009 julkaistu a cappella -cover-kokoelma "Intiimi" menee suoraan asiaan lähes raivokkaalla täkätöksellä, joka voisi pienempäänkin krapulatilaan indusoida lievän paniikin. Avauskappale "Tuhatkymmentä markan seteli" suorastaan tuntui tulevan joka suunnasta tajuntaani ilkkuen aiemman illan räähättömästä rahankäytöstä, sekä yleisestä säädyttömästä elämästä. Pian sain onnekseni kuitenkin hengähdystauon parin geneerisesti juustoisin balladin muodossa. Tauko tosin oli lyhykäinen, mutta sitäkin tarpeellisempi.

Heti seuraavan kappaleen myötä mielenterveys joutui jälleen koetukselle. Suomalaistettu Britney Spears

ja tulkinta kappaleesta "Toxic" aiheuttivat krapulavapinan ja naurunhyökkynän värittämän maanisdepressiivisen tunnetilan. Levyn keskivaiheilla siirrytään jälleen tasaisempaan menoon. Jo valmiiksi paska Bon Jovi rallienglannilla laulettuna synnyttää tosin lievää myötähäpeää, jos sitä jo ei omasta takaa löydy edellisiltä pohtieissa.

Vaikka laulutaitoa kavereilta ei puutu, eivät kappaleet tästä eteenpäin oikein onnistu kaappaamaan kuuntelijan mielenkiintoa. BONUSmainintana kappaleen "Life Is Life" uudelleennimeäminen muotoon "Live Is Life" on toimituksen mielestä mainio nyökkäys Dolan Dukille. (Toim. huom. Biisin nimi on ihan oikeasti Live Is Life.) Levyn viimeinen kappale "Fear of the Dark" sanoillaan palauttaa väristyksistä kärsivän darraisen toimittajan maan pinnalle. Mainio tulkinta saavuttaa lähes saman tunteen kuin ympärillä olisi nahkapukeisia pitkähiuksisia miehenalkuja valmiina pyytämään hakemaan heille kaupasta as-
kin North Statea.

Arvosana: Noin seitsemän

Amelay Single Humalatila: pari kaljaa heevattuina

Mielenkiintoinen mikstuura semi-menevää rokkia ja laadutonta kiljupunklaulua mustaan pukeutuvan huulilävistetyin teinimisanthropistin sanoittamana. Aloituskappale "Smoke and Mirrors" vakuuttaa kuulijan heti menevillä riffeillään, vaikkakin laulaja sopisikin paremmin ääninäyttelijäksi splätterkauhuelokuviiin. Ja doom metal -miehet pysykööt housuissaan, tämä ei ole sama asia.

Seuraava kappale "The Night Lands" lähtee liikkeelle kytkinpom-
milla ja keula nousee komeasti pystyyn. Kappaleen futuristisista selkeästi robotiikan opinnoista saaneista sanoituksista ja hieman avauskappaleen vihaisemmasta soundista tulee selkeästi mieleen Warhammer 40 000, tuo yksinäisten nörtti-
poikien viimeinen oljenkorsi.

Kolmibiisisen singlen viimeinen kappale "Pale Logic" onkin huomatt-

tavasti rauhallisempaa käyskentelyä. Tosin tällä konilla on ilmeisesti synnynäinen polvivika, sillä parissa kohtaa The Curea etäisesti muistuttavat skittasoundit eivät oikein onnistu pitämään hyvää flow'ta yllä, sekä rummut kuulostavat hieman larsulrich-maisesti väsyneiltä. Laulajan aiemmin synnyttävää lehmää muistuttava ääni tosin sopii tähän kappaleeseen huomattavasti paremmin.

Artistien mainitsemat esikuvat mikserissä huvittivat tässä vaiheessa jutun kirjoittamista toimittajia sillä, että esikuviin oli mainittu mm. rock-genressä triviaalisti vaikuttanut Bob Dylan.

Arvosana: IHAKS VITTU TOTTA BOB DYLAN?????????++++++

Dead Sound Committee Coldblood (single) Humalatila: pari lisää

Seuraavan arvosteltavan artistin valinta onnistui täydellisesti humaltilaan nähden. Hieman Sabatonia mahtipontisuudellaan muistuttava äänimailma herätti tunteita, joiden voisi kuvitella olleen vallassa marssissa Unter den Lindenä vuonna 1939. Avauskappale "Tempered Heart" antoi hyvän lempeämmän mahdollisuuden virittäytyä puhtaan metallin ominaistajuuksille ilman, että kuulijan ruuansulatus joutuisi koville. Synasoundin valinta etenkin tarjoaa tuoretta vaihtelua kireiden nahka-

housujen maailmaan sopivan tilavan sepälualueen muodossa. Kappaleen kuunteli loppuun huomattavasti mielummin kuin ottaisi turpiinsa.

Singlen varsinainen nimikkokappale puolestaan lataa köyhdytetyllä uraanilla kovetettut padit piippuun ja räjäyttää oven tajuntaan saranoiltaan. Tässä kohtaa on todettava että singlen ensimmäinen kappale, vaikkakin itsessään hyvä sellainen, jää auttamatta kakkoseksi. Biisin avaus kolahtaa kovempaa kuin katonräystäältä putoava satakiloinen jäämassa osuessaan naapurin kylän Fiat Pandan tuulilasiin. Kappale etenee kuitenkin saavuttaen rauhallisemman ja melankolisemman tunnelman alun adrenaliinipuuskan tasapainotukseksi. Liekö syynä nouseva humala, vaiko musiikin laatu, mutta tämä toimi!

Arvosana: Ihan hyvä 5/5

Cause of Death Promo 2012 EP Humalatila: noin kuusi

Vuonna 2012 julkaistu Cause of Deathin promo-EP lähtee käyntiin kappaleella "At the Edge of the Abyss" kuin moottorisaha. Tosin tällä kertaa kyseessä on neuvosto-Puolan aikainen Black and Decker kopio, jossa on bensansyötössä vikaa. Etenkin ensimmäinen kappale luo tällaisen vaikutelman, mutta onneksi parin minuutin vastahakoisen kuuntelun jälkeen moottorin käynti tasaantuu korvia hivelevän tuplabasarijompotuksen merkeissä.

Soitollisesti bändi on varsin lahjakas, mutta laulajan kelpaisi kurlata kasikymppisellä vergillä harvemmin, sillä etenkin korkea räakyminen ei saa aikaan oikein uskottavaa ilmapiiriä. Laulaja tosin onnistuu miellyttämään kuulijoita EP:n toisessa kappaleessa "Damnation of the Unborn" Necrophagist-tyylisellä murinallaan.

Viimeinen biisi "Only the Cremated Are Free" ei tuonut esille oikeastaan mitään sävyttävää, vaan tuntui lähinnä olevan purkalla kasassa oleva jatko-osa EP:n toiselle kappaleelle.

Arvosana: Tykkään kännissä Slayeristä, joten kelpaa

Klamor Demo EP Humalatila: nouseva

Bändin biografia kotisivuillaan kertoo Klamorin aloittaneen teiniemosen-saationa. Tästä on kuitenkin bändin artististen näkemysten takia siirrytty rankempaan suuntaan, sillä aiempi musikaalinen anti ei tarpeeksi tuonut julki bändin hardcore whoop-ass-asennetta. Siirtymä on sikäli onnistunut, että mikäpä olisi kovempi musiikin muoto kuin punk. Bändi nimittäin tällä hetkellä on lähes täydellinen punk-ideaali, sillä soittotaitoa ehkä löytyy, mutta se sivuutetaan soittajien hyvän fiiliksen vuoksi. Yksikään levyn biisi ei kokonaisuutena toimi, vaikka yksittäiset osat olisivat erillään voineet olla jopa musiikiksi luokiteltavia. Yhtye ei oikein löydä omaa tyyliään, esimerkiksi crustahtavat kitarasoundit olisivat paikallaan jossain aivan muussa kontekstissa, ja elektronista valaan soidinkutsua muistuttava syntikka kuuluisi lähinnä johonkin syvällisempään proge-teokseen, taikka C64-pelin "Ghosts and Goblins" vaihtoehtoiseksi taustamusiikiksi.

Punk-henki on tässä tapauksessa hyvin aitoa. Uskoaksemme soittajat voisivat vaihtaa soittimiaan keskenään kesken kappaleen ilman että loppu-tulos kärsisi. Punk-asennetta viestii myös täysin sarkastinen maininta jonkinasteisesta jazz-pohjaisuudesta bändin kotisivuilla, mikä suorastaan sylkee komeassa kaaressa hämyisissä jazz-klubeissa luuraavien elitistipellen päälle.

Arvosana: ANARKIAA OTANIEMESSÄ KYTÄT VITTUUN

Moonkult

—
Humalatila: lisää kiitos

Alun intiimeistä ja ihmisläheisistä tunnelmista lähtien olemme kammonneet tämän arvostelun lopussa hämmöttävää trve kvlt -ihmettä. Pelko tulevasta kannusti jättämään tämän viimeiseksi arvosteltavaksi teokseksi. Nyt uskoaksemme, saavutettuaamme riittävän humalatilan, siirrymme vihdoin analysoimaan tätä otaniemeläisen mustan metallin merkkiteosta, toistaiseksi nimeämättöä Moonkultin albumia.

Albumin avauskappale aukeaa hautausmaamaisella aaveäänimailmalla. Hidas alku vain vahvistaa arvostelijoiden pelkotiloja kalmankylmillä urkusoinnuillaan.

Sitten se alkaa. Ääniräjähdykset. Tuntuu kuin olisimme Norjan vuonoilla esivaltaa paossa kirkonpolton jälkeen, mieli tyhjänä ja ajatukset vaila suuntaa. Solisti Jühä Lökkärin aka Moonlord Akhkharon saaremaantolttama örinä sulautuu loistavasti soitettuun taustaan tuoden mieleen ilmeisen esikuvansa, Dark Thronen.

Lo-Fi-äänitetty säröllä raiskatun kitaran repivä ääni palauttaa mieleen juuri sen alkukantaisen "puhtaaksi" kutsutun black metallin tunnelman. Jo avauskappaleen edetessä toimitajilla herää vastustamaton halu juosta selkä kyyryssä pimeään metsään jonkin suuremman perässä, tai vain mietiskelemään syntyjä syviä.

Avauskappaletta seuraa räminää, jossa joku puhuu kännissä päälle vihaisesti. Tämä toimii tässä vaiheessa, ja varmaankin selvinpäin, jos tällaisesta tykkää. Joutomiehille on saapunut jo muitakin innokkaita musiikin ystäviä, joissa levyvalintamme herättää hilpeyttä ja suuria tunteita. Pikkuhiljaa alkaa harmittaa se, että rumpali ei tunnu osaavan nopeammanpuoleista tuplabasariwätkäämistä taikka muita norjalaisen magian saloja. Tosin saatana on vahva solistissa ja kitarassa. Ehkä rumpali on jommankumman tai molempien pikkuserkku ja pakko pitää mukana.

Arvosana: TRVE NORWEGIAN BLACK METAL FROM FINLAND

Faktat faktoina, tai Kie-5.0550

Teksti: Aliisa Pietilä

Suomi on siitä kiva kieli, että kirjaimia on aika vähän ja yhtä hupaisaa ng-yhdistelmää eli äng-äännettä lukuun ottamatta kirjaimet äännetään aina samanlaisina. Mutta joskus on oltava tarkkana: suomessakin on lainasanoja ja muita lystikkyyksiä, ja suomalaisen on vaikea välttyä vieraiden kielten opiskelulta ja käytöltä.

Mikä tarke?

"Tarkkeeksi kutsutaan kirjaimeen liitettävää lisämerkkiä, joka vaikuttaa kirjaimen ääntämiseen tai painotukseen", kertoo Kotimaisten kielten tutkimuskeskuksen (Kotus) julkaisema oikeinkirjoitusopas. Usein kuulee käytettävän termiä aksentti, mutta termin epäeksaktiuden vuoksi on parasta pitää aksentti vain musiikki-terminä tai substantiivina, joka sopii adjektiiviparin "ihana australialainen" jatkeeksi.

Se tärkein, eli akuutti, gravis ja heittomerkki

Suomeksi korkomerkkejä ´ ja ` kutsutaan akuutiksi ja gravikseksi. Akuutti esiintyy esimerkiksi seuraavissa yhteyksissä: ADD Café, José Antonio ja gravis esimerkiksi seuraavissa: crème fraîche, chèvre. Niin akuuttia kuin gravistakaan ei käytetä englantia kirjoitettaessa näin: "I'm very happy you we're there for me" eikä suomea kirjoitettaessa näin: "Siks' kirjoita kivehen hautani pääll", näissä yhteyksissä käytetään heittomerkkiä '. Myöskään, jos nimesi on esimerkiksi Carl von Linné, et kerta kaikkiaan voi kertoa, että sukunimesi on e-kirjaimen päällä heittomerkki, sellaista ei ole olemassa. Jos tämä unohtuu, niin yritäpä kirjoittaa tietokoneella heittomerkki een päälle.

Leipää ja sirkushuveja, eli vielä vähän lisää

Hattu on se, jonka mallinen päähine todennäköisesti täyttyisi vedellä hyvin äkkiä, jos sattuisi satamaan: NYT MACBOOK ON VAMMAINEN EIKÄ SITÄ MERKKIÄ LÖYDY VOI JUMALAUTA. (Toim. huom. *) Se, joka ehkä hyvällä mielikuvituksella näyttää kiinalais-hatulta, on nimeltään sirkumfleksi, ^. Hattu on yleinen slaavilaisperäisissä nimissä, ja löytyy esimerkiksi sanasta Tšernobyl. Sirkumfleksi taas esiintyy esimerkiksi jo mainitussa crème fraîche:ssa. Kahta hassua pistettä, joista usein puhutaan "ään ja öön pisteinä" tai saksasta tuttuna umlautina (ü) kutsutaan suomeksi treemaksi.

Kielet tarjosi: SIKH '013

Fear & Loathing in Brisbane, osa 1

Teksti ja kuvat: Paula Räisänen

Keskiviikko 6.2. 8:15 EET Helsinki-Vantaan lentoasema

Astuessani koneeseen, jonka määränpää on muutaman mutkan kautta Brisbane, Australia (leikitään että se on se sama kone koko matkan, jooko?) takaraivossani herää jo ajatus kaikista niistä hyönteisistä ja hämähäkeistä, jotka joudun kohtaamaan. Mielikuvassani koiran kokoiset hämähäkit ovat vallanneet kadut ja niiden yli joutuu hyppimään. Olen Suomessakin huono viettämään mökkielämää juurikin ötökkäsyistä, joten miksi helvetissä minun piti valita Australia vaihto-opiskelupaikaksi? Olisin voinut mennä vaikka Siperiaan, missä ei elä mikään ellei se juo litroittain vodkaa pysyäkseen lämpimänä.

Toisaalta Australia on kotimaa monelle järjettömän suloiselle karvapallolle, kuten opossumille, koalalle, kengurulle ja vesinokkaeläimelle. Jos näen yhdenkin näistä matkani aikana, saatetaan olla jo plussan puolella, vaikka muutamaan kahdeksanjalkaiseen tulisikin törmättyä.

Torstai 7.2. 23:30 AEST Coorparoo, Brisbane

Saavun pimeään iltaan 31 tunnin matkustamisen jälkeen ja otan taksin hotellille. Hotelli on pieni Bed & Breakfast muutama kilometri Brisbanen keskustasta, ja paikka näyttää lähinnä isolta omakotitalolta: varma paikka niille tappajahämähäkeille. En selviä luultavasti edes huomiseen tässä maassa.

Minut ottaa vastaan hotellia pyörittävä mies, ja hän näyttää minulle ystävällisesti huoneeni. Huone on niin siisti kuin olla voi, mutta silti mittailen jokaista senttimetriä silmilläni, jotta huomaisin mahdolliset yövieraat. Yhtäkkiä sängyn alta ja ulos avoimesta ovesta vilahtaa jotain isoa ja mustaa. Säpsähdän ja melkein kiljaisen, mutta selviää että kyseessä oli hotellinomistajan kissa. Oh well...

Seuraavat pari päivää vietän tutkien sängynalustaa ja nurkia ennen nukkumaanmenoa, mutta loput hotellipäivät menevät jo rutiinilla, ja alan jo uskoa että pahin ötökkähyökkäys tässä paikassa on eräänä aamuna kylpyhuoneesta löytyvä muurahaisinvaasio.

Pussieläimet päättävät pysyä piilossa toistaiseksi, ja ainoa elukka, jonka näen, on jokin typerän näköinen lintu. Googlaan, ja paikallisen pulun nimeksi selviää ibis.

Tiistai 12.2. 19:45 AEST Coorparoo, Brisbane

Vihdoinkin! Ensimmäinen pussieläin! Aloin jo olla sitä mieltä, että paskan möivät, mutta juurikin nyt pieni karvainen persus kiipeää puista pylvästä pitkin toisella puolella tietä. Mietin juoksevani tien yli ilosta hihkuen mutta liikenne estää. Onnekseni karvapallo lähtee ylittämään tietä sähkölinjaa pitkin minua kohti. Räpsin kuvia minkä ehdin kännykän kameralla. Näytän idiootilta muutaman paikallisen ja ilmeisesti myös itse herra opossumin mielestä, sillä se jää kohdalleni toiseen pylvääseen tuijottamaan kuvausähellystäni. Tämä on tietenkin se ainoa kerta, kun minulla ei ole oikeaa kameraa mukana.

Torstai 14.2. 10:00 AEST Red Hill, Brisbane

Muutto oikeaan asutukseen. Tuleva kotini on isohko vanha omakotitalo, niin kuin hyvin monet kämpät täälläpäin. Olen käynyt jo kertaalleen katsomassa paikkaa ja jutellut kämppiksen kanssa ötökkä- ja opossumiasiat läpi. Ötököitä on, joskus myös sisällä, ja opossumeita saattaa näkyä takapihalla pimeään aikaan. Välillä kämppis heittää myös sellaista läppää, että toivon hänen vain huvikseen pelottelevan pientä suomityttöpar-

kaa. Kuitenkin oposummien kanssa hengailu kutkuttaa niin paljon, että pfft jostain hämähäkeistä. Sitä paitsi, hellan alla asuu pari liskoa, jotka luultavasti syövät kaiken muun.

Sunnuntai 17.2. 03:00 AEST Red Hill, Brisbane

Herään yöllä kännykän piipitykseen ja totean, että täytyy käydä vessassa. Olen viettänyt nykyisessä kämpässäni nyt kolmisen päivää, eikä vielääkään näy opossumeita, vaikka yhtenä iltana jopa söimme illallisen ulkona takapihalla. Noh, toisaalta en ole myöskään nähnyt yhtään ötökkää sisällä, joten hurraa! Kipitän pimeässä talossa valonkatkaisimelle ja matkalla astun paljain jaloin torakan päälle. Ei kiva, ei todellakaan kiva. Olen niin järkyttynyt, että uudelleen nukahtaminen ei onnistu pariin tuntiin.

Pistetilanne

Pussieläimet: 1

Ötökät: 1

Qu'est-ce que c'est fuck?

Tout autour de nous, il se passe des choses que l'on ne comprends pas. Normalement, on ne les remarque même pas, on s'en fout. Mais trop c'est trop! Voici quelques pensées qui nous ont fait dire: qu'est-ce que c'est fuck?

Sylkinauru

Toisten ihmisten naamalle sylkeminen nauraessa on paitsi epäkohteliaista, myös todella rumaa. Lisäksi sylkinauravilla ihmisillä on lähes poikkeuksetta ruma nauru, huono huumorintaju ja kyky olla väärässä paikassa väärään aikaan. Jos tunnistit itsesi, mene pois.

Minäpä en osaa kirjoittaa ja vaikka osaisinkin niin en oikolue!

Mikä yhdistää seuraavia ihmisryhmiä: ne, jotka kirjoittavat työhakemuksen sähköpostin tekstikenttään silmät kiinni; ne, jotka luulevat olevansa jotenkin vakuuttavia, kun kirjoittavat työpaikalle tai opettajilleen anelu-, anteeksi-pyyntö- tai muita selittelyviestejä sähköpostitse niin, että lähettävät viestin vahingossa ennen kuin ovat päässeet tekstissään loppuun asti; ne, jotka keksivät alkaa pitää hauskansarkastista ja äärimmäisen nokkelaa blogia kirjoittamalla kaikki yhdyssanat erikseen ja unohtavat, että pilkku on muutakin kuin se metrossa vastapäätä istuneen pojan potentiaalisin seksikumppani; ne verkkokauppa.comin nettisivuja päivittävät ihmiset, jotka eivät käsitä, että "tiedostosi on mukana kompaktissa muodossa missä ikinä tarviikin" ei kerta kaikkiaan ole mitään oikeaa suomea? Vastaus: Kaikille edellämainituille maksetaan tehdyistä typeryksistä.

Vanha!

Huutelevista ihmisistä tulee todennäköisesti maailman huonoimpia vanhempia, ja tulevaisuudessa Suomi nousee kansainvälisiin otsikoihin sillä, että lapsilla on maailman huonoin itsetunto. Eikä ihme. Mieti itse, miltä tuntuisi olla kaksivuotias, jolle vastataan "vanha!", kun oppii sanomaan sen viimeisen hankalan kirjaimen tai kokoamaan uuden, edellistä vaikeamman palapelin. Viisivuotias tietäisi jo lukemaan oppiessaan, että turha on kehuskella, lukutaitoa on ollut maailmassa ennenkin. Onneksi mahdollista toki on, että jossain kehitysvaiheessa lapsi ymmärtää, että ne ahkerimmat huutelijat ovat yleensä niitä samoja, jotka kerran viikossa kertovat sosiaalisessa mediassa kissojen olevan koiria ja sitten nauravat kissakuvalle seuraavat kuusi päivää. On kuitenkin hyvä muistaa, että edellinen virke on malliesimerkki siitä hävyttömästä optimistisuudesta joka joskus nuorissa ihmisissä elää, vaikkei pitäisi.

Ylioppilaslehti

Maasta olette tulleet ja maaksi olette jälleen tuleva. Satavuotiaana on jo korkea aika kuolla. Hautautukaa esimerkiksi kilometrin verran Vanhan alle.

Kädestä pitäminen

Tarhapäivä. Lapset säntäilevät sinne tänne ja tädillä pitää olla samaa jämäkkyttä kuin koirankouluttajilla, jotta lapset uskovat. Joskus myös tädit kiltisti kädestä pitäen taluttavat lapsia oikeaan huoneeseen, syömään, vessaan... Joskus lapsesta voi kasvaa niin vanha ja viisas, että hänet hyväksytään huip-pu yliopistoon, Otaniemen Aalto-yliopistoon. Toisina päivinä opiskelija voi olla hyvinkin yksinäinen, ja pitää käydä Nyytin kanssa murjottelemassa. Sitten toisina päivinä, professori **opettaa opiskelijoita opiskelemaan**. Eikä pelkästään ensimmäisenä opiskeluvuotena, vaan yhä kolmantena ja neljäntenä opiskeluvuotena. Tämä tuntuu jokseenkin käsittämättömältä, kun on kuitenkin jo lähes lukiosta asti joutunut itse oppimaan, miten opitaan. Siis neljänteen opiskeluvuoteen mennessä jo suunnilleen seitsemän, kahdeksan vuoden ajan. Silti professori käyttää hyvinkin 10–20 minuuttia luennon ajasta kertoakseen, miten kannattaa oppia. Aikuisille, parikymppisille ihmisille, jotka ovat jo itsenäistyneet ja oppineet huoltamaan omaa kotitalouttaankin. Silti olosuhteet luentosalissa eivät ole juurikaan muuttuneet tarhaan verrattuina, opettajat pitävät kädestä ja taluttavat oikeaan paikkaan. Onneksi eivät sentään ravistele omasta puolesta.

Huono käytös ei ole hauskaa

Huono käytös ei myöskään ole ihanaa vapautta tehdä, mitä haluaa. Eikä huono käytös ole malliesimerkki siitä, miten hieno ihminen oletkaan kehdatessasi sanoa tai tehdä mitä tahansa missä tahansa kenelle tahansa. Huonoon käytökseen reagointi ei tarkoita sitä, että kaikki ympärilläsi olisivat tylsiä kääkkiä, joita voisi heittää vesilinnuilla.

Sössön toimituksen pikniksuunnitelmat

Jos lähdet piknikille, niin miksi vitussa ottaisit mukaan viltin, Juhanin ja absintin lisäksi liukuvoidetta?

Venäjä 2A

Verbin "hiihtää" sijaan on näppärää käyttää esimerkiksi sanayhdistelmiä "kävellä suksilla", "juosta suksilla", "vaella päämäärättömästi suksilla" ja "matkustaa suksilla".

Moikkahei! Heikkamoi!

Olemme Sakke-Sakke ja Annukka, ja olemme killan kulttuuritoimikunta 2013. Ajattelimme kirjoittaa teille jutun, mitä on kulttuuri, mutta kulttuuri on mitä tahansa ihmisen toimintaa. Sitten ajattelimme kirjoittaa teille ylioppilasaineen aiheesta "Mitä on kulttuuri", mutta Annukka on jo tekniikan kandidaatti, eikä siis kykene ylioppilasaineisiin (mm. kannabis). Päädyimme siis kirjoittamaan geneeristä kulttuurijuttua. Huolimatta siitä, että kulttuuri on vähän kaikkea ja juttu voi olla vielä vähän kaikkea lisää.

Koska kulttuuri on vähän mitä sattuu, aiomme järjestää vähän mitä sattuu. Keväällä luvassa on vierailu Oopperan puvustamoon, Kilta esittää: ihmissäilykkeet vol. 1 eli Heureka-vierailu sekä korni hakkerileffailta. Jos sinun ideasi siitä, mitä sattuu, on mielestäsi parempi kuin meidän – tai edes lähes tulkoon kiinnostava, kannattaa meitä nykiä hihoista tai lahkeista, kunhan se ei liikaa satu (tai sakke).

Emme halua antaa teille valheellisia lupauksia siitä, mitä aiomme loppuvuonna tehdä, tai miten aiomme olla huikkein kulttuuritoimikunta ikinä (vaikka kyllä aiomme). Sen sijaan lupaamme teille, mitä emme aio tehdä. Emme aio kakkia housuun, emme humalassa, krapulassa tai matkalla Turkuun taikka Ouluun. Emme aio gonahtaa ennen kesäkuuta. Emme aio kirjoittaa tämän parempia tai pidempiä kulttuurijuttuja. Emmekä ainakaan aio käännä ideotoja ja ehdotuksia, joita meille ehkä annatte, sillä tuskin itse kykenemme tuottamaan sen laadukkaampia.

KULTTUURI

SÄHKÖNELIÖ

Lahti Kotka Kouvola Hyvinkää

www.sahkonelio.fi

Ajo-ohjeet Otaniemestä Pallivahaan

3-3					3-3				
3-4					3-4				
4-4					4-4				
3-3-3					3-3-3				
3-3-4					3-3-4				
3-4-4					3-4-4				
4-4-4					4-4-4				

Potentiaalin Tasausta tukemassa

DRIVEN BY DRIVES

